

Rannailm

Mario Pulver

Laulasmaal, Metsakülas, Berliinis

Tegelased:

kolonel Peeter Aasakand

Liina Aasakand, koloneli tütar

Erik Strauss, Iisraeli ärimees

Oliver „Olli“ Salm, IT-mees

Katrin „Kata“ Sepp, ajaloomagister, eelmise sõbratar

Kevin „Kevu“ Lind, nooruk

Jaan „Jansa“ Lepik, nooruk

Kaidi „Kätsu“ Meriste, eelmise sõbratar

Ari Piilonen, keskealine soomlane

Daisy Piilonen, keskealine soomlane, eelmise abikaasa

Kaspar Jakovlev, turvamees

Viktor, baarimees

Gerli, baaridaam

Tarmo (Grossman), politseinik

Aleksandr (Tihhonov), politseinik

Kolonel Peeter Aasakand – korralik ülikond, jõuline hääl, sõjaväelase rüht.

Liina Aasakand – välimuselt „popp ja noortepärane“, pisut hellitatud, pirtsakas.

Oliver Salm – kõhetu, prillidega, triiksärgi ja viisakate pükstega, tõre ja tülpinud.

Katrin Sepp – kampsun, maani seelik, kannatlik „noor vanainimene“.

Kevin Lind – hokisärk, kottis püksid, nokkmüts, olemuselt kergelt tobe.

Jaan Lepik – liibuv särk, teksad, kuldkett, tume ja agressiivne inimene.

Kaidi Meriste – välimuselt bimbo (külluslik meik, eri värvi juuksesalgud, valge dressipluus, suured kõrvarõngad jms), küllaltki terane tüdruk, kes on elanud oma elu vales seltskonnas.

Ari Piilonen – triiksärk, viigipüksid, prillid, viisakas ja korrektne.

Daisy Piilonen – ontlik kampsun, teksad, prillid, sõbralik ja tädilik.

Baarimees Viktor – valge särk ja mustad püksid ning must põll, enamasti tülpinud ja igavlev.

Baaridaam Gerli – valge särk ja mustad püksid ning must põll, enamasti lahke ja abivalmis.

I vaatus

1. pilt

Hommik kusagil Põhja-Eesti puhkekeskuses. Euroremonditud, baaris mängib taustaks „sulnis“ liftimuusika ehk kastreeritud bossa nova. Baarileti taga töötab hetkel vesti ja musta põllega keskealine baarimees Viktor (morn, tülpinud). Baaris on neli lauda, ühe taga istub keskealiste soomlaste Piilonenide abielupaar. Blondi seitliga Ari joob õlut, proua Daisy rüüpab kohvi. Vestlevad omavahel vaikselt.

Seinakell näitab poolt üheksat.

Siseneb umbes 55-aastane Eesti armee ohvitser, kolonel Peeter Aasakand oma tütre, piltilusa 20-aastase juuratudengi Liinaga. Kohvrid, tüdrukul veel seljakott.

KOLONEL *tütrelle*: Noh, paneme asjad praegu siia, teeks kohe ühe kohvi.

Istuvad soomlaste kõrvale. Abielupaar jälgib neid heasüdamliku uudishimuga. Kui kolonel on istunud, pöördub Ari tema poole. Tal on tuntav soome aktsent, aga muidu räägib puhtalt.

ARI: Tere hommikust! Tulite just?

KOLONEL: Nii see on.

ARI: Jaa, jaa. Meie vaatasime, et nädala alguses ikka tuleb inimesi. Me isegi tulime üle-eelmisel esmaspäeval. Eks ole?

DAISY *noogutab*: Nii, esmaspäeval.

KOLONEL: Ahah, nojah. *Piinlik vaikus. Baarimees Viktori poole. Vabandust, võtaks ühe kohvi.*

LIINA *vaikselt*: Kaks.

KOLONEL: ... Kaks kohvi, tänan. *Viktor hakkab vaikides askeldama. Soomlastele. Ah tulite siis kaks nädalat tagasi, jah?*

ARI: Jaa, kaks nädalat oleme siin olnud.

KOLONEL: Kuidas siis tundub ka see koht?

ARI ja DAISY *korruga, läbisegi*: Väga mõnus, tore koht, hästi magame, jaa, meri on väga soe olnud, soe on küll, jaa *jne*.

KOLONEL: Ahah, no see on tore. *Piinlik vaikus, Viktor toob kohvitassid.*

ARI: Mina olen Ari, Ari Piilonen. Minu abikaasa, Daisy. *Suruvad käsi.*

KOLONEL: Peeter Aasakand, väga meeldiv.

LIINA *vaikselt*: Kolonel. Isa vaatab teda korraks pikema pilguga.

KOLONEL: Jah. Kolonel Aasakand.

ARI: Tõsi või? Te olete siis armee teenistuses?

KOLONEL: Nii see on. Tulin just Kosovost, käisin meie, see tähendab, Eesti poisse vaatamas.

ARI: Ahsoo, jaa, teil on ju seal sõdurid, jaa. Rahuvalve, eks ole?

KOLONEL: Jah, te olete kursis?

DAISY: Minu abikaasa väga armastab Eestit...

ARI: ...Jaa, mina ikka vaatan uudiseid ja uurin seda, kuidas Eesti sõduritel läheb. Te olete seal palju ära teinud, mina tean seda. NATO on väga uhke Eesti armee üle.

KOLONEL: Jah, noh, teab kui uhke see NATO on, aga mina olen küll uhke. Poisid on meil kõvad. Hiljuti tegid jälle ühe albaanlaste punkri tühjaks. Palju te üldse Kosovost teate?

ARI: No nii palju, kui on uudistes olnud. Seda me muidugi teame, et seal 2004 olid need rahutused...

KOLONEL *segab vahele*: Ei, ma mõtlen üldse. Ajaloost.

ARI: Aa, noo me ehk üht-teist teame...

KOLONEL *segab vahele*: Kosovo on serblaste jaoks üks kuradi oluline koht. Just seal kaotati türklastele. Just seal murdsid türklased Euroopa ukse lahti ja tulid pärast kuni Viini müürideni välja. Serblased arvavad, et nemad kaitsesid Euroopat oma verrega ja Kosovo on nende jaoks püha. Mõistate? Aga albaanlaste jaoks on see praegu nende kodu. Ja neile on see sama nagu Lasnamäe on venelastele – nad arvavad, et parem oleks kuuluda oma vendade alla. Et mis neile sellest ajaloost, neile loeb tänapäev. Saate aru?

ARI: Jaa, jaa, see on muidugi raske olukord. Kosovo vist tahab iseseisvust?

KOLONEL: Just! Aga kuidas reageeriks meie, kui Lasnamäel öeldakse, et nemad tahavad iseseisvust või Venemaaga liituda? Me ütleks ka kohe: „Teate, minge te õige perse!“

LIINA *nördinult*: Isa!

KOLONEL: No mida?! Ütle nüüd, et see ei ole sama olukord ja et me ei reageeriks niimoodi! Kurat, poisid kohapeal rääkisid, et isegi Albaania albaanlased ei taha Kosovo tüüpidest midagi kuulda. Saad aru, Eesti sõdur nimega Ivanov ütles mulle, et kui ta pronksööst kuulis, ta mõtles kohe selle peale, et need märatsejad olid nagu Kosovo albaanlased. Mingi vähemus, kes on muutunud või muutumas võõrriigis enamuseks ja nüüd laamendab. Serblastel on Kosovo, meil on Ida-Virumaa ja Lasnamäe. Üks ja sama asi.

ARI: Jaa, noo, eks see on keeruline teema...

KOLONEL *segab vahele*: Ei ole. Ei ole keeruline. Väga lihtne on. Inimesed elavad kusagil, tuleb mingi võõras hõim või rahvus ja hakkab neile ühel hetkel tingimusi dikteerima. Kuidas reageeriks iirlased, kui Iirimaale läinud sajad tuhanded poolakad hakkaks ühel hetkel rääkima, et kuradi

Dublin või muu koht peaks kuuluma Poolale? See on täpselt sama lihtne asi. Siin ei ole mingit arutelu vaja. Meie mehed ongi Kosovos selleks, et kohalikele albaanlastele selgeks teha: ei tule mingit Kosovo riiki, ei tule liitumist Albaaniaga. Olgu serblased sellised nagu tahes, Kosovo on nende oma ja jutul lõpp.

ARI: Jaa, eks ta ole.

Joovad kohvi, kõik peale koloneli tunnevad ennast ebamugavalt.

ARI: Eks sõda muidugi on üks hirmus asi, seda peab ikka vältima. See rahuvalve on ilus liigutus NATO poolt.

KOLONEL *rahunenult*: Jah, ei vaidle vastu. Sõdurid peavad saama kusagil praktikat ja sellised missioonid on väga tänuväärt materjal. Alati on kusagil mõned kohalikud karvupidi koos, siis on hea saata igavlevad arengumaade sõdurid sinna. Harjutavad laskmist, demineerivad, õpivad olukorda ohjama. Igatpidi kasulik värk.

ARI: Kunagi ehk pole armeed vajagi, sõda hoitakse ära...

KOLONEL *segab vahele*: No nii hästi ei lähe, et nüüd sõdureid enam vaja pole. Lihtsalt lahingutaktika on muutunud. Enam ei ole nii, et mehed marsivad lippude ja pasunatega üksteise vastu ja kõmmutavad seni, kuni härrased otsustavad, et aitab. Nüüd on lahingud väikeste üksustega. Linnades, metsades. Väike tulerühm teeb teise rühma kahjutuks. Sellist tankide kolonnide saatmist nagu Teises maailmasõjas – seda enam ei tule. Mõttetu.

ARI: Nüüd on kübersõda...

KOLONEL: Ei, mis kübersõda, see on puhas arvutimeeste pläma. Ikka endiselt püssid ja tankid, aga mitte niimoodi rividena üksteise vastu. Rohkem nagu geriljasõjad. Eesti metsavennad tunneks end praegu koduselt.

ARI: Ahsoo, jaa.

KOLONEL: Jah, niipea see asi ei muutu. Sõdur võib kanda oma kuradi lasersihikuid ja infrapunamidaiganes, aga püss on ikka õlal ja nuga vööl. Einstein ütles, et Neljas maailmasõda peetakse kivide ja nuiadega. Ega sõda ei muutu. Muutuvad sõjapidamise vahendid.

DAISY: See on hirmus, see sõda. Ikka tapetakse ja nii palju mehi saab surma.

KOLONEL: Kõiki saab surma, proua. Naisi ja lapsi saab ka nagu kärbseid surma. Kosovos käisin ühte massihauda vaatamas. Puhta lapsed, kuul pähe ja kraavi. Jõhker töö, aga väga tüüpiline sõjapilt.

DAISY: Issand, lapsed?

KOLONEL: Nojah, vanuses kaheksa kuni kuusteist või midagi taolist. Noored poisid muidugi, ega tüdrukuid kasutatakse muuks otstarbeks.

DAISY: Issand....

KOLONEL: Sõda, proua. Alati on olnud selline, alati jääb selliseks. Meie, tänapäevaste sõjameeste ülesanne on teha nii, et meie pool saaks vähem kannatada. Aga sõda tuleb ikka ja jälle, see ei kao kuhugi.

DAISY: Küll on jube...

KOLONEL: Ei, seda muidugi. Seda muidugi. Mina teile küll vastu vaidlema ei hakka. Kui ma saaks sõja ära kaotada? Ma teeks seda paugupealt, proua. Paugupealt, heh-heh. Sõjamehe suuvärk...
Soomlased naeravad viisakalt nalja peale.

Ülevalt trepist tulevad alla 24-aastane programmeerija (kõhetu, prillidega) Oliver „Olli“ Salm ja tema tüdrukusõber, 24-aastane ajaloomagister (pikk, teatud mõttes „maavillane“) Katrin „Kata“ Sepp. Märkavad teisi baarikülastajaid, aga lähevad esialgu leti juurde ja tellivad õlut ning kohvi. Viktor valab välja, noored kõnnivad ühe vaba laua juurde, aga soomlased on juba valvel.

ARI: Tere, Olli! Tere, Kata! *Kolonelile*. Tulid ka täna hommikul, me just tutvusime. *Noortele*. Tulge siia lähemale, me tutvustame uusi külalisi! *Noored tulevad vastumeelselt, aga viisakalt lähemasse lauda ja panevad oma klaasid-tassid sinna.*

ARI: Jaa, see on kolonel Aasakand ja tema.... *Mõistab, et pole Liinaga veel tutvunud, vaatab abiotsivalt koloneli otsa, too tõuseb püsti, tõmbab käed mööda puusi puhtaks ja ulatab Oliverile käe.*

KOLONEL: Kolonel Peeter Aasakand ja minu tütar Liina.

OLLI: Oliver. Meeldiv.

KATA: Kata. *Kõik istuvad uuesti maha, noored üritavad hakata oma jookke jooma, aga soomlased tõmbavad neid vestlusesse.*

ARI: Kolonel tuleb just Kosovost, rääkis meile oma lugusid.

KOLONEL: Just, otse Kosovost, jah. *Olli poole*. Olete sõjaväes käinud?

OLLI: Ah? Ee, ei ole. Silmade pärast lasti ära.

KOLONEL: Nojaa, see on see tänaste noorte meeste viga, et kõigil on silmad arvutite ja telekatega rikutud. *Olli turtsatab*. Te ise ka arvuti pärast?

OLLI: Mhmh.

KOLONEL: No vaat. Millega te siis tegelete? Putitate masinaid?

OLLI: Enam-vähem. Programmeerin.

KOLONEL: Jaah? No see on ka vajalik asi.

KATA: Olli töötab ühes päris suures firmas. Harmonic Systems, olete kuulnud?

KOLONEL: Oi ei, mis mina arvutitest tean...

ARI: Jaa, mina olen kuulnud.

KATA: Tõesti? *Olli keerab korraks pea Ari poole, kuid pöördub siis vaikse õllejoomise juurde tagasi.*

ARI: Minu firma... ma töotan Helsingis ühe kaablifirma juures, ma olen raamatupidaja, abikaasa on sekretär... minu firma on kasutanud Harmonic Systemsi toodangut. Väga head programmid on, jaa.

KATA: Seda küll, ainult et jube töö on seal taga. Olli rabab iga päev varahommikuni, praegugi hoian teda väevõimuga arvutist eemal.

KOLONEL: Arvutimehe puhkus on ikka arvuti taga! *Kata ja soomlased naeravad nalja peale, Liinal on igav, Olli tuju teeb nali ainult kehvemaks.* Arvuti taga, jah. *Piinlik vaikus.* Teie ise ka arvutinaine?

KATA: Ei, mina õpin ajalugu. Magistratuuris.

KOLONEL: Soo? Tallinna või Tartu....

KATA *segab vahele*: Tartu Ülikoolis, jah. Järgmine aasta lõpetan.

KOLONEL: Ja töötate?

KATA: Ei tööta üldse. *Piinlik vaikus.*

ARI: Jaa, eks see ülikoolis töö tegemine on raske.

KATA *õhinal*: Jaa, issand, vaba aega ei jääks üldse. Me Olliga saame suvel vähemalt reisil käia, või noh, saime varem, kui tal oli rohkem aega. Nüüd muidugi on tükk tegu, et siiaagi tulla. Enne käisime häälega läbi kogu Euroopa.

LIINA *elavneb esimest korda*: Jah? Igal pool?

KATA: Jajaa! Me saime otse Tartust Tuneesiasse. Issand, superlahe reis oli! Täitsa lõpp...

LIINA: Ma tahaks niimoodi Indias käia.

KATA *hakkab vaimustunult nõustuma, aga KOLONEL sõidab sisse*: Jaa, vot Indiasse lähed mul häälega, jah. Paned kohe üle mägede ja ööbid eeslivankrites, häh. Kurat, sinusugune sile tüdruk läheb esimeses külas kitssele naiseks.

LIINA: Isa!!! *Tahaks veel midagi öelda, aga mõistab, et on võõraste ees ja neelab röökimise alla.*

KOLONEL: Mis sa arvad, et ma ei tea, mis seal piirkonnas on? Ma käisin Afganistaanis, seal sai selliseid eksootilisi kohalikke tohhuia i bolshe vaadatud. Indiasse häälega... Tüdruk, ära aja lolli juttu. *Piinlik vaikus.*

KATA: Noh, eks see reisimine on alati natuke ohtlik värk, aga sellepärast ta ongi tore, et sa kunagi ei tea, kus sa homme oled.

KOLONEL: ...Või kellega sa oled.

KATA *pisut puudutatult*: Nii hull see ka ei ole. Kui pea on laiali, siis võib juhtuda ükskõik mida, aga kui oled vähe tähelepanelikum, saab igal pool hakkama.

KOLONEL: Tohoh? Ma küll tean, et on üsna mitu riiki, kuhu mina ööseks ei jää. Pigem lasen

endale ise kuuli pähe kui avastan, et mõni kohalik on otsustanud mul kõri maha võtta.

ARI: Kas siis mõnes kohas ei saa üldse viibida? Mina mõtlen, et kui on korralik hotell ja valve...

KOLONEL *segab vahele*: Valve on ju ka kohalik. Seesama valvur su tühjaks teebki. Ei, reisimine on tore – kurat, ma isegi olen pannud läbi poole maailma. Enamasti küll üksusega ja mõnes kriisipiirkonnas, aga üht-teist näeb ikkagi, eks ole. Ja mina ütlen teile, tänage Jumalat, et te elate nii toredas kohas nagu Eesti... *Soomlastele*. Või Soome. Siin on ikka... *vaimustunult*... kõik olemas. Ja pole mingeid maavärinaid või kuradi kodusõda või neid vördjaid prussakaid, mis... Te ikka teate, et Indias on kuradi poolemeetrised prussakad?

LIINA: Ah, mida sa ajad.

KOLONEL: Ei usu või?! Sama pikad kui sinu käsivars, saad aru?

KATA: Pool meetrit, see kõlab natuke kahtlaselt, jah.

KOLONEL: No kurat, on noh! Olen ise oma silmaga näinud.

OLLI: Ma olen lugenud selle kohta. Ühel saidil olid head pildid. Ma võin üles otsida, lähen toon läpaka. Siin all peaks wifi olema. *Tõuseb*.

KATA: Ei! Pole vaja, las see läpakas olla. Ma ei tahagi mingeid prussakapilte näha.

OLLI *järsult*: Sina jah ei taha, aga teised tahavad.

KATA: Kes see ikka tahaks selliseid pilte näha?

OLLI *vihasel*: Aga näed – tahavad! Mis see sinu asi on, mida teised tahavad või ei taha!

ARI: Eks selle arvuti võib hiljem ka tuua...

OLLI: ...Ja võib praegu ka tuua. Nagunii tahan pärast meili vaadata. *Läheb trepist üles*.

ARI: Khmm, me tegelikult plaanisime prouaga minna nüüd jalutama, ehk vabandate meid. *Lahkuvad*.

KOLONEL: Tjah, peaks ka oma asjad tuppa viima. Liina! Võta oma seljakott, ega mina ei pea seda tassima. *Lahkuvad samuti*.

Kata jääb üksi istuma, Viktor tuleb laudu koristama, selle peale Kata tõuseb vaikides ja läheb ka trepist üles.

2. pilt

Olli ja Kata tuba. Segamini, asjad laiali. Olli ühendab parajasti sülearvutit voolujuhtme küljest lahti, vaatab otsivalt ringi. Siseneb Kata.

KATA: Keegi ei taha su pilte näha.

OLLI: Tead, sa võiksid persse minna.

KATA: Mis sul viga on?!

OLLI: Sa ei pea ennast vahele segama, saad aru? Ma suudan ise ka seltskondlikust mölast osa võtta, sa ei pea iga kord vahele hüppama.

KATA: Issand, see on hämmastav, kui lolli juttu võib ajada üks pealtnäha intelligentne inimene.

OLLI: Rabav, võiks öelda – terav kommentaar. Tõeline pärl. Verbaalne meistriteos. Kuradi filosoofiline tipp-tase.

KATA: Jää vait!

Olli jätkab asjade kokkupanekut, Kata tuulab rapsides ja laamendades mööda tuba ringi ja näib koristavat.

OLLI: Tulid üles selleks, et...?

KATA: Kõik läksid laiali. Mõtlesin, et tulen ütlen sulle, et keegi ei taha su sitaseid prussakaid näha.

OLLI: Ahah. Kurb.

KATA: Vot on jah.

Leiavad endale tegevust läbi mõttetu asjade ümbertõstmise ja/või kokku- ja lahtipakkimise.

KATA: Varsti tuleb koristaja, siis on siin jälle kõik laiali.

OLLI: Oi, issand, ei tea mis nüüd saab – koristaja peab võib-olla koristama!

KATA: Lõpeta ära! Mul läheb silme eest siniseks, kui ma pean seda armsat sarkasmi kogu aeg kuulama!

OLLI *röögatab*: Siis ära kuula! Mine alla ja leia endale tegevust! Mul on käed-jalad tööd täis ja iga kord, kui ma üritan tuld kustutada, lööb mingi väike käeke läppari kinni! Terve Tartu juba põleb, et kus ma olen, kus ma olen! Kurat, ameerika suurfirmad on sinu pasa tõttu meie telefoniliinid tihkelt ära ummistanud!

KATA: Minu pasa pärast?! Mida...

OLLI: Mul on vaja tööd teha, saad sa sellest aru? Ma pean tööl olema, mitte mingis spaas persetama.

KATA *võtab meelega vaikse tooni*: Kas sa suudad ennast kuulata? Sul on puhkust vaja. Minul on puhkust vaja. See ei saa enam kesta, ma ei jõua lihtsalt. Sa oled kogu aeg infarkti äärel, lähed neli öösel vahetusse, tuled surmväsinult, kukud voodisse, karjud mu peale. Ma ei jõua enam, Olli.

OLLI *ka vaikselt*: Katakene, ma olen sulle tuhandeid kordi seletanud. Seesama läppar ongi mul selleks, et ma oleks kogu aeg kättesaadav. Minu töö on selline. Ma teenin roppu pappi, aga see-eest pean olema alati olemas. Igal pool. Ka spaas või rannas või kuradi Kambodzhas.

KATA: Aga miks?!

OLLI: Kallis inimene, meil on kliendid, kes plekivad miljoneid minu progede eest. Neil on õigus nõuda, et kui mingi asi ei tööta, et nad saavad mulle teada anda ja mina teen korda. Mul on vaja teinekord kirjutada kaks sõna ümber ja asi on tehtud. Sina ei lase mul seda kahte sõnagi parandada.

KATA: Sest sul on puhkus!

OLLI *röögib jälle*: Mina ei puhka! Mina teenin meile pappi, et sina saaks osta oma kuradi lõhnaküünlaid ja aroomivanne! Et mingi lits saaks sulle tuhande eest kuumi kive peale laduda!

KATA *haarab laualt taldriku ja lennutab selle Olli suunas, kuid taldrik puruneb vastu seinakildudeks*: Sa oled kõige suurem vördjas, keda ma olen kunagi kohanud!

OLLI *röögib*: Tõde on valus, eks ole, kallike?

Seinale kostab naabrite viisakas koputus.

OLLI *karjub seinale*: Teie minge vittu, kuradi soome homod! *Prõmmib seinale*. Apua, apua, minu õlu on soe, tulge appi!

KATA: Lõpeta!

OLLI *peatub järsult*: Tead, mul ei ole aega. Töö ootab. *Võtab arvuti, lahkub.*

Kata istub nuuksudes voodile, kogub ennast hetke. Seejärel koristab aeglaselt tuba – korjab taldrikukilde, tõstab kokkukägardatud pabertaskurätte paberikorvi, pühib käega öökapi pealt puru jne.

3. pilt

Olli tuleb tormakal sammul alla baari. Teenindab endiselt Viktor. Eelmisi külalisi pole, küll on aga ühe laua ümber lärmakas noortejõuk – 20-aastane ehitaja Kevin „Kevu“ Lind, 22-aastane automehaanik Jaan „Jansa“ Lepik ja tema 20-aastane tüdruksõber ning kosmeetik Kaidi „Kätsu“ Meriste. Mehed joovad õlut, Kaidi joob mahla.

Olli valib kaugema laua, avab sülearvuti ja asub süvenenult oma asjadega tegelema, kuigi aegajalt heidab pilke noorte laua suunas. Ilmneb, et Olli kipub teise laua poole piiluma eriti siis, kui sõna saab 20-aastane ilus Kaidi. Kohati võib juhtuda, et Olli pilk jääb neiu peale kahtlaselt kauaks.

KEVU: Tra, peaks endale ka ostma arvuti, tuleks istuks maha, teeks lahti, vaataks porri.

KAIDI: Äh, ära räägi nii.

JANSA: Ei, mis, muidugi vaataks porri. Sina vaataks ka.

KAIDI: Ei vaataks.

JANSA: Muidugi vaataks. Pärast prooviksime järgi. Samad poosid ja muudkui paneme. *Imiteerib*

puusade nõksutamisega suguihet. Kätsu, kuule, sa lähaks selle peale märjaks vä?

KAIDI: Jaan, ole vai.

Naer. Sureb varsti, vaadatakse igavlevalt ringi. Jansa jääb Ollit põrnitsema.

JANSA: Sihuke mees, näed.

KAIDI *sosistab etteheitvalt*: Jaan!

JANSA: Mis on?! Ma lihtsalt ütlen, et sihuke mees. *Olli suunas*. Õu, kuule! Arvutimees!

Olli pöörab pea laua poole.

JANSA: Õu, sul seal mingeid mängu on vä?

KEVU: Jah, mingeid uusi mängu?

OLLI: Ei ole. See on tööarvuti.

JANSA: Tra, sa siis tööl ei mängi vä?

OLLI: Ei.

KEVU: A' mingeid filme on vä?

OLLI: Ei.

JANSA: Tra, mis mõttega sa seda siis kaasas kannad?

OLLI: Tööd teen.

KAIDI: Mis tööd sa teed?

OLLI *peab hetkeks pikema pausi kui ehk vaja, vaatab Kaidit*: Ma programmeerin.

KEVU: Mängu vä?

OLLI: Ei, muid asju.

JANSA: Kurat, tule siia, kaua me karjume üle kõrtsi, raisk. Võta pill kaasa ja osta jook, noh.

OLLI *tõusebki lauast, astub noorte juurde, ütleb Viktori suunas*: Üks õlu.

Istub maha, Viktor toob õlle.

JANSA: Näita siis oma püssi. *Võtab Olli kätest arvuti, uurib seda nagu mingit imevidinat. Kallutab, vaatab põhja alla. Mühatab*. 'tea, endale küll sellist ei ostaks. *Naerab, Kevu naerab kaasa, Kaidi võtab arvuti demonstratiivselt enda kätte, uurib ka. Nüüdseks on ilmne, et Kaidi esineb Olli ees ja ülejäänud seltskond hakkab seda varsti aimama.*

KAIDI: Minu arust on väga ilus arvuti. Kas ta on võimas vä?

OLLI: Päriskiires jah. Hetkel üks turu karmimatest tegijatest.

KAIDI: Hästi lahe disain.

OLLI: Mhmh... Oota, ma näitan ühte asja. *Võtab arvuti Kaidi käest tagasi, nende käed puutuvad hetkeks. Näed.. Klõbistab klahve, askeldab. Sihuke asi. Annab Kaidile tagasi, meie ei tea, mis ekraanil on, aga Kaidi on vaimustunud.*

KAIDI: Issand, kui armas!

OLLI: See on, jah, jube tore vidin.

JANSA: Mis see on? *Rabab arvutit enda poole, põrnitseb ekraani. Ei paista olevat eriti võlutud.*

OLLI: See on nagu virtuaalne loom, umbes nagu see tamagotchi kunagi. Et pead toitma ja nii edasi.

JANSA: Ühesõnaga, mingi jura?

KAIDI: Ei ole jura!

JANSA *vihasemalt*: Tra, on ju!

KAIDI *annab arvuti Ollile tagasi, vaikselt*: Ei olnud jura.

Jansa prõmmib hetke sõrmedega vastu lauaplaati ja siis sosistab midagi Kaidi kõrva.

KAIDI: Äh, mine perse! Väarakas...

JANSA: Mida?!

KAIDI: Lollakas...

Jansa irvitab kurjalt.

OLLI: Milles mure?

JANSA *vihaselt*: Mis see sinu asi on? Sina vahi oma ekraani ja ära mölise.

Trepist tuleb alla Erik. Tema valge ülikond rõhutab süsimuste juukseid ja tõmmut jumet.

JANSA: Oh, mingi negru. *Kevu naerab.*

JANSA Erikule: Negru, kuule! Mis värk on, Aafrika on hoopis seal ju?

ERIK: Ma ei ole kahjuks või õnneks neeger. Vabandan. *Läheb leti äärde, Viktorile. Üks kohvi, palun.*

JANSA: Sa ei olegi negru vä? Ise jumala süsi ju? Värvid juukseid vä?

ERIK: Ei...

JANSA: ... Käid solaariumis?

ERIK: Ei. Tõmmu olen küll, jah. Aga neeger ei ole.

JANSA: No maitea, jumala negru nägu ju. Ise tead. *Jätab korraks rahule.*

Erik võtab oma kohvi ja istub ühe vaba laua taha. Saab paar sõõmu kohvi võtta, kui teda pörnitsenud Jansa läheb uuesti tegevusse.

JANSA: Kuule, aga miks sa nii süsi oled?

KAIDI: Mhh, Jaan, ära kiusa...

ERIK: Päritolu selline.

JANSA: Mingi eesti negru vä?

KEVU: Egru! *Ise nii õnnelik oma nalja üle.*

JANSA: Jah.

ERIK: Ei, lihtsalt mu vanemad on lõunamaalt.

JANSA: Mingi rättpä oled vä?

ERIK: Ei.

JANSA: Oota, sa oled juut vä?

ERIK *paneb ettevaatlikult kohvitassi käest*: Ei ole. Teate, sellel pole mingit tähtsust.

JANSA: Et siis ei ole juut vä? Või oled?

KAIDI: Kuule, jäta ta rahule.

JANSA: Tra sina, Kätsu, ära inise.

KAIDI: Esiteks ära kutsu mind Kätsuks ja teiseks inisen küll, kui tahan.

JANSA: Ei inise.

KAIDI: Inisen küll. *Võib jätkuda kuni näitlejad tüdinevad ja tekib piinlik vaikus.*

KEVU *ringutab*: Tra, aitab ka praeguseks. Läheks paneks und?

KAIDI: Lähme jah üles, ma tahan dushi all käia.

KEVU: Mingi haised vä?

KAIDI: Äh, ära ütle nii...

JANSA: Haised, haised, Kätsu... OK, pohh, lähme üles.

KEVU: Mhmmh.

Noored tõusevad lauast, lähevad trepist üles. Kaidi heidab pika pilgu Ollile ja naeratab.

Olli jääb noorte lauda, Erik oma lauda istuma. Mõnda aega on vaikus. Erik joob oma kohvi, Olli klõbistab sülearvutiga. Ühel hetkel pöörab Erik Ollit jälgima.

ERIK: Töö?

OLLI: Mhh?

ERIK: Töötate?

OLLI: Jah. Vanad võlad.

ERIK: Jah, ega töö ei hüüa tulles. Kellena töötate?

OLLI: Progen.

ERIK: Üksi või mõnes firmas?

OLLI: Harmonic Systems. Iisraeli firma.

ERIK: Tõesti?

OLLI: Mhmh. Juudi omanikud, juudi töökultuur – kogu aeg olen rakkes, raha saan mõned seeklid.

Hea, et vähemalt seda mütsikest ei pea kandma.

ERIK *naerab viisakalt*: Jah, eks Iisraelis on tõesti üsna kõva töörezhiim.

OLLI: Te ise ka pigimütsidega kokku puutunud?

ERIK: Ma olen ise üks pigimüts.

OLLI: Oi, kurat, vabandust...

ERIK: Ei-ei, ärge nüüd. Mina ise naeran kõige kõvemini – enesehuumor, mõistate. Peab oskama näha pindu enda silmas, eks ole.

OLLI: Nojah... Ega ma muidugi mõtlesin enne seda, et tööd on küll palju, aga palk on ikkagi korralik.

ERIK: Ei, muidugi, ega te ei pea minu ees igat Iisraeli firmat kaitsma. Muidu peaksite teie tundma piinlikkust nendesamade rahvuskaaslaste pärast, kes siin hetk tagasi meie baari oma olemasoluga kaunistasid.

OLLI: Seda küll... Erilised ahvid olid. Tüdruk oli kena.

ERIK: Oojaa, vastupidist ei väida keegi...

Kata tuleb trepist alla, Olli jälgib teda sõnatult ja külmalt.

KATA Erikule: Oi, tere. Me pole vist kohtunud.

ERIK: Tõepoolest. *Tõuseb, kummardab kergelt*. Erik Strauss, väga meeldiv.

KATA *teeb instinktiivselt peaaegu kniksi*: Katrin Sepp, hästi tore. *Istub Olli lauda*. Rääkisite siin juttu, jah?

OLLI *rõhutatult*: Ei, ma tegin tööd.

ERIK: Natuke vestlesime. Meil olid siin enne mingid noorhärnad, kes pakkusid enam kui tänuväärset kõneainet.

KATA: Jah?

ERIK: Üpris pealetükkivad, üsna ebaviisakad.

KATA Ollile: Tõsi või?

OLLI *tõuseb, lööb sülearvuti kinni*: Ma lähen nüüd üles lugema.

ERIK: Ei, jääge ikka meiega.

OLLI: Vabandust, pole aega. Õhtul ehk. *Läheb üles.*

ERIK: Nojah... *Otsib endale tegevust.* Noormees on isegi puhkusel tööorjuses, jah?

KATA *peale pikka pausi*: Kahjuks küll.

ERIK: Teie olete sõbrad?

KATA *heidab tähendusrikka pilgu*: Umbes nii. Elame koos.

ERIK: Ahsoo, vabandust. *Kata vehib alistunult käega, andes mõista, et pole hullu.* Ja ise?

KATA: Mhh?

ERIK: Töötate ka programmeerijana?

KATA *väsinult*: Ei. Õpin. Ajalugu.

ERIK: Jaa, ajalugu on huvitav. Üks mu lemmikaineid. *Kata naeratab viisakalt.* Äärmiselt tore aine... Khmm, ma peaks nüüd minema oma asju lahti pakkima, tegin lihtsalt kohvipausi. Näeme õhtul? *Kata noogutab.*

Erik lahkub. Kata läheb tellib Viktorilt kohvi, istub maha, joob selle rahulikult lõpuni, viib oma kohvitassi ise Viktorile. Läheb üles. Viktor tuleb ja koristab laudad ära.

4. pilt

Hilisõhtu baaris. Kell seinal näitab veerand kümmet. Baari teenindab noor Gerli (keskendunud, sõbralik). Ühe laua taga istub koloneli tütar Liina, joob apelsinimahla ja mõtleb omi mõtteid. Ülevalt trepist tuleb alla ärimees Erik. Märkab kohe neiut, märkab tema mahlavalikut, läheb vaikselt leti juurde ja palub kaks klaasi mahla. Läheb Liina laua juurde ja asetab ühe klaasi tema klaasi kõrvale.

ERIK: Tohib teile veel ühe apelsinimahla välja teha?

LIINA *pisut üllatunult*: Jaa, palun.

ERIK: Apelsin on hea valik. Iisraelis kasvatatakse maailmakuulsaid apelsine – Jaffa, olete kuulnud? Seal on universumi parim värskelt pressitud apelsinimahl.

LIINA: Tõesti?

ERIK *paneב käe südamele, kummardab kergelt*: Erik Strauss, apelsinide kaasmaalane.

LIINA: Liina. Te elate siis ise Iisraelis?

ERIK: Tohib istuda?

LIINA: Jah, muidugi.

ERIK *istub*: Elan ise Iisraelis. Sündinud olen Tallinnas, koolis käisin Tallinnas, ülikooli lõpetasin

juba Jeruusalemmas.

LIINA: Miks siis sinna?

ERIK: Päritolu selline.

LIINA: Aa, te olete juut?

ERIK: Kõlab nagu sõimusõna, eks ole? *Liina hakkab vabandama, aga Erik vaigistab ta kätevehkimisega.* Ei, mis te nüüd, see on ajalooline paratamatus. Aga jah, mu vanemad ja kõik esivanemad on olnud Eesti juudid ja pidid natsiajal mõnda aega Rootsis redutama. Tulid 60ndatel tagasi.

LIINA: Ma arvasin, et nõuka ajal ei olnud juutidel eriti palju parem elu.

ERIK: No, nii hull nagu natsiajal muidugi polnud, aga tõepoolest – nagu ma ütlesin, kõlab ju nagu sõimusõna. Juut selline... Siin olid enne mingid härrasmehed, kes küsisid, et ega ma juut ei ole. Mul polnud nende nägu nähes mingit tahtmist tunnistada, et „Teate, olen küll.“ Teil siin on viimastel aastatel arenenud selline ebaterve huvi haakrististatud asjade vastu. Üritan madalat profiili hoida.

LIINA: Miks see siis nii hull on?

ERIK: Liina, kui keegi seda vastust teaks, siis saaks ta Nobeli rahupreemia. Ei oskagi öelda, mis siis meie juures täpselt teisi häirib, aga jah... Iisraelis on meil natuke rahulikum olla. Kui pomme ja tanke mitte arvestada. *Naeravad.*

LIINA: Aga millega sa üldse tegeled?

ERIK: Impordin, ekspordin. Viin siit kaasa kaunite eestlannade käte... hea küll, kaunite tekstiilimasinate vahelt tulnud kangaid ja toon siia Iisraeli oliiviõli ja puuvilju. Rõhutan veel kord: Jaffa apelsinid on vapustavalt head.

LIINA: Usun, kindlasti tahaks kunagi kohapeal proovida.

ERIK: Kes teab, äkki tuled mulle Jerusalemma külla, siis võin sind mööda Iisraeli vedada. Ma olen kogu riigi – eks ta on väike ka – häälega läbi käinud, iga kivinukk on tuttav.

LIINA: Sa oled hääletaja?

ERIK: Oi, ma olen suur reisimees. Pool maailma juba läbi hääletatud ja reisitud. Äärmiselt lõbus.

LIINA: Issand, kuidas ma tahaks niimoodi reisida. Lihtsalt läheks praegu siit välja ja tõstaks tee ääres kätt ja leiaks end nädala pärast Lõuna-Aafrikast.

ERIK: Jaa, hääletamine on üks ilusamaid asju, mis inimene on välja mõelnud. Tead, sa peaksid kindlasti proovima Aafrikasse hääletamist. Mine kohe! Sul on praegu puhkus, eks ole?

LIINA: Mhmm. Septembris algab uus semester.

ERIK: Mis sa õpid?

LIINA *teeb grimassi*: Juurat.

ERIK: ... mis ei meeldi, eks?

LIINA: Isa sunnib. Tahab, et ma läheks pärast onu firmasse. Tahan ma jee.

ERIK: Mida sa siis teha tahaks?

LIINA: Reisida! Kohe ja praegu ja palju.

ERIK: Nojaa, aga pärast seda? *Kelmikalt*. Või enne seda. Või selle vahel.

LIINA *unistavalt*: Maalida. Ja vaipu kududa.

ERIK: Mina teeks siis küll kohe ühe vaibatellimuse.

LIINA: Ah?

ERIK: Tekstiiläriimees, mäletad?

LIINA: Aa, seda küll, aga ma ei teeks raha pärast. Mul on nii siiber sellest rahalõhnast meie majas.

Isa loeb igat senti, kogu aeg iriseb: „Ära osta seda särki, sul on juba kümneid!“

ERIK: Aga koli välja!

LIINA: Ma ei saa! Ma ei jõua õppemaksu maksta, isa teab seda. Paku: kui palju kordi ma olen kuulnud „Minu maja, minu reeglid?“

ERIK: Hmm... Tuhat?

LIINA: Mustsadatuhat. Täiesti masendav, noh.

ERIK: Mõistan. Aga sa võiks selle juura seenele saata ja siis ei peaks ju õppemaksu maksma?

LIINA: Nojah, aga siis viskaks isa mu kodust välja.

ERIK: Ja see oleks halb?

LIINA: Kuule, tegelikult ei oleks küll, jah. Ainult et ma peaks endale ise kiirelt mingi töö leidma. Ja isa ei räägiks minuga mitte kunagi.

ERIK: No ma ei usu, et see nii hull oleks.

LIINA: Sa ei tunne mu isa. Tõsiselt.

ERIK: Tõsiselt ei tunne tõesti. Naljapärast ka mitte. *Naeravad*. Aga hakka kunstnikuks. Teed tööd ja saad raha ka veel.

LIINA: Nagu minusuguseid vähe oleks. Igal pool on kunstipoed, keegi ei osta.

ERIK: Tee paremini kui teised.

LIINA: Voh, jah, ise polekski selle peale tulnud. Ei, muidugi tuntakse häid asju ära. Ainult et konkurentsi on nii palju. Mul sõbranna maalib ja teeb videot ja skulptuure ja issand, ma ei tea mida kõike veel... Ühesõnaga, ta kurtis, et peab ise üsna palju pinda käima, et keegi ostaks. Nagu lähebki ise kliendi juurde. See on nõme, mingi müügitöö. Ma vihkan sellist ükselt-uksele käimist, et „Ole hea, osta mu vaas ära.“

ERIK: Seda küll.

Trepist tuleb alla kolonel, kes on joviaalses meeleolus (kuid mitte purjus).

LIINA *vaikselt*: Jee, kui lahe. Issi tuleb.

KOLONEL: Nonii, juba leidsid endale kellegi. Suurepärane, peabki väimehega klaasikese tegema. *Liina teeb vargsi Erikule sellise žesti, nagu ta laseks ennast maha – paneb sõrmed meelegohale ja „vajutab päästikule“.* Isa seda ei märka.

ERIK *naerab*: Nii kiirelt need asjad mul ei käi. Tulin vaid alla kohvi jooma, mitte teie tütre kätt paluma.

KOLONEL: No muidugi, häbelik ka veel. *Baarileti poole.* Üks õlu!

ERIK *tõuseb, ulatab käe*: Erik, ärimees.

KOLONEL: Peeter, kolonel. *Liina poole.* Isa.

ERIK: Väga tore. Ma jätan teid nüüd kahekesi, pean üleval natuke tööjuttu puhuma.

KOLONEL: Kellega, vannitoa kapiga või?

ERIK *naerab viisakalt*: Ei-ei, tuleb teha üks töökõne. Aga ehk homme näeme veel?

KOLONEL: Muidugi! Teistmoodi see ei saakski olla.

Erik tõstab hüvastijätuks käe ja lippab trepist üles.

KOLONEL: Kena poiss. Kes ta on?

LIINA: Ärimees.

KOLONEL: Jaah? Väga hea, sul ongi vaja kedagi, kellel on paks rahakott. Ise sa ju ei taha teenida.

LIINA: Isa, ma õpin. Mul on mingi üheksani õhtul loengud ja trenn. Mul ei ole aega tööd teha.

KOLONEL: Ei, aega oleks, tahtmist ei ole. Seal on oluline vahe.

LIINA *tülpinult*: Whatever. *Paus.*

KOLONEL: Mis ta nimi on?

LIINA: Kelle?

KOLONEL *osatab*: Kelle? Selle tõmmu noormehe, kelle siis veel.

LIINA: Erik.

KOLONEL: Aus nimi. *Ringutab.* Sa ei taha midagi?

LIINA *näitab mahlaklaasi peale*: Mul on veel.

KOLONEL: Ma mõtlen päris jooki? Mingit likööri või?

LIINA: Isa, ma ei joo alkoholi.

KOLONEL: Küll sa kunagi jood. Mis sa kavatsed oma pulmas vett juua või?

LIINA: Ei või siis või?

KOLONEL: Kallikene, shampust juuakse. Kõik joovad. Alati juuakse. Komme on selline.

LIINA: Siis äkki ei järgiks seda kommet nii pimesi? Maitea, teeks midagi uut ja huvitavat ja jooks äkki hoopis... mahla!

KOLONEL: Pulm on *loetleb sõrmedel* valge kleit, viisakad riided, laulatuskõne, preester, tort ja

shampus. Ei ole *loetleb sõrmedel* must miniseelik, lõnguste hilbud, nilbe anekdoot, politseinik, kringel ja... näiteks lonks valget. Saad aru, komme on selline.

LIINA *osatab*: Saad aru, inimesed on ka teistmoodi abiellunud. Vee all näiteks.

KOLONEL: Tule taevas appi, tehku mida tahavad – aga siis ei ole tegemist pulmadega.

LIINA: Millega siis? Matustega vä?

KOLONEL: Ära aja lolli juttu, lapseke. Sa tead küll, mida ma mõtlen. Pulm on pulm.

Liina lööb käega. Trepist tulevad alla soomlased Piilonenid. Teretavad juba kaugelt.

KOLONEL: No tere-tere, tulge aga siia.

ARI: Jaa, kohe tuleme. *Baaridaamile*. Gerli, palume ühe Originaali ja ühe kohvi. Nonii. *Istub koos prouaga*. Teie juba kuulsite uudiseid?

KOLONEL: Milliseid täpsemalt?

ARI: Iisraelis plahvatas hirmus suur autopomm. Räägitakse, et terve veoauto, lõhkeainet täis. Üle saja inimese surnud, nii palju vigastatud.

DAISY: Ekraanil polnud muud kui verd ja suitsu, kõik kohad olid lihatükke täis.

ARI: Jaa, nagu sõda oleks üle käinud.

KOLONEL: No sõda seal ju ongi. Sõda see ongi, kuidas teda muudmoodi nimetada? Kaks vaenupoolt, tankid, lennukid, raketid, pommid. Puhas sõda, kuni üks pool võidab.

DAISY: Iisrael?

KOLONEL: Ei, miks? Miks peaks tingimata võitma riik, mis on algusest peale loodud väevõimuga keset teiste inimeste riike? Kogu Iisraeli eksistents on tähendanud seda, et väike grupp agressoreid hoiab oma piire tankide ja püssidega paigas. Kohe, kui Iisrael lõpetaks sõdimise, kukuks kogu see riik kokku.

ARI: Nojaa, siis tuleks ju naabrid kallale?

KOLONEL: Naabrid? Kallis inimene, kui mina tulen teie koju, võtan ühe toa endale ja karjun, et see on nüüd minu kodu, ega siis teie pole minu naabrid? Teie olete minu võõrustajad ja mina parimal juhul külaline! Tegelikult aga hoopis sissetungija!

DAISY: Piibli järgi elasid ju juudid seal ammu?

KOLONEL: Piibli järgi tegi mõni mees veest veini kah. Ega Piibel ei saa olla poliitiline argument. Et „tõmbame piirid siit, Piibel ütles nii.“ Fakt on see, et Iisrael loodi peale Teist maailmasõda, et juute pisut rahustada. Selge see, et nendega tehti igasuguseid jubedusi, aga nii vägivaldne riigiloomine teiste rahvaste arvelt ei lõpe hästi – küsige Jugoslaavia elanikelt, kuidas neile see ühisriik meeldis. Saate esimeselt bosnialaselt kuuli.

DAISY: Aga Iisraeli rahvas elas seal ajaloo järgi üsna ammu? Koos palestiinlastega muidugi, aga

samas kohas?

KOLONEL *räägiks nagu lapsega*: No saate aru, sellisel juhul ei ole neil vaja ju kakelda? Kõik oleks lahendatud, eks ole? Aga Iisrael ei suuda nii lihtsat tõde mõista. Muidugi elasid nad seal koos ja kõigil oli oma maa ja lõvid mängisid lammastega ja laulsid la-la-laa... *Daisy hakkab vastu protestima, aga kolonel räägib üle*. See kõik, see kõik on väga kenasti ja lihtsalt seletatav: Iisrael on maailma ajaloo üks kõige agressiivsemaid riike, mille rajas rahvas, kes usub siiralt, et nemad on Jumala poolt välja valitud kullatupsukesed, kes saavad ainukesena paradiisi ja mida rohkem neid kiusatakse, seda rohkem on neil õigus. Jutul lõpp.

DAISY: Jah, aga...

KOLONEL *segab vahele*: Jutul lõpp. Siin ei ole midagi arutada, lugege ainult natuke Iisraeli ajaloo kohta, lugege nende kuradi püha raamatu kohta – Toora, või mis iganes – ja lugege nende juhtide ütlushi. See on hullem kui hispaania inkvisitsioon. Nii kitsarinnalist möla ei ole ajanud mitte keegi muu.

ARI: Aga faktid ei valeta – on ju teada, et juute on ikka taga kiusatud.

KOLONEL: Faktid?! Faktid räägivad muidugi kõike. Seda ka, et juudid pole ainsad, kes on ajaloos kannatanud. Armas inimene, kas teie oma rahvas pole kannatanud? Pole talunud vene saabast oma kubemes?

ARI: Seda küll, aga...

KOLONEL *segab vahele*: Mis õigusega ütleb üks rahvas, et „kuulge, meie hädad on palju olulisemad kui teie hädad?“ Vot see on see, mis mind marru ajab. Meil kõigil on olnud ajaloos sitta ja ainult juudid kelgivad, et „küll meil on ikka raske“. *Lööb käsi kokku*. Iisver, muudkui taaapetakse, muudkui küüditatakse. Persse, mul küüditati pool suguvõsa Siberisse, isa lasti maha. Mina ei käi käsi õieli, et „andke mulle miljoneid, vastikud fašistid“.

LIINA: Juudid ka ei käi.

DAISY: Mina mõtlen nii: seda, mis on olnud minevikus, seda peab muidugi mäletama. Muidu ei ole inimesel arusaama sellest, mis tuleb tulevikus. Kui meie hakkame unustama, siis ei ole mõtet ka ajalugu kirjutada. Meie peame õppima ajaloost, et enam ei tuleks neid maailmasõdu ja küüditamisi. Mina arvan, et eestlased ja soomlased peaks ka pidevalt meenutama oma minevikku nagu juudid, et siis ei unustataks seda, mida meiega on tehtud.

ARI: Ja siis ei oleks tulevikus enam seda viha ja seda valu.

DAISY: Jaa.

LIINA *pöördub otsekui anuvalt soomlaste poole*: Palun rääkige isale sellest. Palun tehke talle selgeks, et iga kirikutorn ei ole parim koht snaiperi jaoks ja et igas keldris ei pea olema piisavalt laskemoona. Kui te kahekesi aitate, äkki isal tekib esimest korda elus mõte, et näed: võib-olla saab teinekord kõndida metsa vahel nii, et sa ei aruta kõva häälega seda, kuhu varitsuse jaoks laskepesi

tekitada.

KOLONEL: Ma teen nalja.

LIINA: Ei! Sa ei tee nalja. Ma olen lapsest peale pidanud vaatama seda, kuidas sa peksad iga minu positiivsema mõtte sodiks. Vaatan väikest lammast ja ütlen: „Issi, vaata kui armas!“ ja sina kohe selle peale: „Ei tea, võib-olla kaks sõdurit saaks söönuks.“ Ütlen sulle lapseliku õhinaga, et „Issi, mina tahaks maailmas rahu!“ ja sina mõkitad, et „Sina tahad rahu seni, kuni mõni vördjas su sõbra täägiga läbi torkaks. Siis tahaks sa kõige suuremat püssi, mida su käekesed kanda jõuaks.“ Sa ei oska mõelda muudest asjadest kui sõjast ja tapmisest.

KOLONEL: Kui mina ainult oskaks mõelda nii ilusaid mõtteid kui teie kolm. Mul oleks kohe terve lillesülem pea sees.

ARI: No aga – perkele! - keegi peab mõtlema ka häid asju. Kui kogu maailm oleks nii must ja mürgine kui teie usute, siis ei oleks kõike seda ilusat.

KOLONEL: Mida ilusat?! No mis on siin nii ilusat?

DAISY: Luule on ilus.

ARI: Loodus on ilus.

LIINA: Hommikune udu on ilus.

KOLONEL: Hästi tehtud seapraad on ilus. Jaa, on ilusaid asju, on. Aga saage aru, seda teie ilu aitavad säilitada meiesugused vördjad, kes tapavad neid inimesi, kes tulevad teie ilusaid asju hävitama. Mõistate? Kusagil peavad olema need higised, verised, sitased mehepullid, kes tulistavad vaenlast. Muidu läheb nii nagu Sudaanis, kus Euroopa iluinimesed manitsevad araablasi mitte tapma ja araablased lõikavad neegreid ribadeks.

ARI: Vaadake, see kõik on õige, aga minule lihtsalt tundub, et teie muud peale vere ei näegi. Te nagu ei näekski ilu.

KOLONEL: Vot ei näegi. Näen oma ilu. Minu jaoks see valu ongi ilu. *Ootamatu härdusega*. See, et minu riik on alles – see on ilus. Eesti lipp Pikas Hermannis on ilus. Värske, kastene muru minu maakodus on ilus. Päiksetõus läbi männimetsa on ilus.

DAISY: Siis te ikka näete ilu. Aga vaadake ilu ka mujal. Kas teie loete luulet? Eesti luulest Hendrik Visnapuu kirjutab nii kaunisti...

KOLONEL *järsult ilma härduseta*: Mina seda plära ei loe. Kurat, ainus luule, mida mina talun, on laulusõnades. „Ei ole üksi ükski maa“ - voh, see on kõva. Aga sihuke „Oi näed, metsas karu, pole aru, kole maru mesitaru“, seda mina ei jõua lugeda.

DAISY: Aga ei pea lugema – kui keegi ette loeb ja oskab lugeda? Mina ikka naudin seda Juhan Viidingu luulet, kui tema ette loeb. Seal on väga ilusaid ridu ja tema ju oskas lugeda.

ARI: Tema oli teil tubli näitleja, tubli luuletaja, jaa. Nii kahju, kui see juhtus.

KOLONEL: Mis asi?

ARI: No kui tema ennast tappis.

KOLONEL: Oi, suitsiidikutest ei taha ma üldse midagi kuulda, see on ju omaette teema. Mina võitlen rindel iga elu eest ja siis mingi ahastav poedinärakas paneb endale kuuli pähe.

DAISY: Viiding ju ei olnud närakas! Tema oli tugev näitleja, väga oluline mees eesti kultuuris.

KOLONEL: Teate, ma tsiteeriks vana head eesti ütlust: „Üks sitt puha“. Tõesti – ei tunne mina Viidingust mingit puudust. Ju siis on põhjust.

LIINA: Jaa, põhjus on väga lihtne. Sa oled nii kultuurikauge inimene, et minu jaoks on üldse üllatav, et sa kirjutada oskad.

ARI: Kuulge, lõpetame selle. Räägime parem päevauudistest. Mis teie siis arvate, kuidas Iisrael reageerib?

KOLONEL: Kuidas ta ikka reageerib? Pommitab mõned palestiinlaste majad sodiks, arreteerib suvaliselt parkümmend noorukit, vägistab mõned naised – neil on selle jaoks kindlasti juba oma hea tava.

LIINA: Muidugi, muidugi. Enne veel lõikavad kutsikatel päid otsast ja sülitavad Eesti lipule ja karjuvad, et „Küll on hea!“

KOLONEL: Liinakene, ilmselt oleks meie kõigi ajudele kasulikum, kui sa ei võtaks sõna.

Ülevalt tuleb alla Erik, näeb elavalt vaidlevat seltskonda, liitub nendega. Liina märkab teda kohe, ülejäänud siis, kui Erik on maha istunud.

ERIK: Siit lauast tõuseb ju lausa suitsu.

KOLONEL: Eks teema ise on ka selline plahvatusohtlik.

ERIK: Jaah?

ARI: Meie siin jääme pooleli selle juurde, et kuidas on tekkinud Iisraeli riik ja miks seal need pommid ikka veel lõhkevad...

KOLONEL *segab vahele*: Ei, me saime selle juba ammu paika, küsimus on...

ARI *üritab rääkida, aga kolonel tugevdab häält ja räägib temast üle*: No küsimusele eelneb veel...

KOLONEL: Küsimus on ainult selles, kui palju keegi ajaloo teab. Kõik, kes on ajalugu kuradi algklasside tasemel õppinud, teavad seda, kuidas Iisraeli riik algas. Siin ei saa juudid midagi enam muuta – see on kõik must-valgelt kirjas.

ERIK *lõbustatult*: Aga kas ajalugu ei kirjuta mitte võitjad?

KOLONEL: Milleks nii loll jutt? Muidugi kirjutavad, aga kõike ei saa varjata. Iisrael on kõvasti vaeva näinud, et oma jõhkru vaiba alla peita, kuid selline asi ei kesta igavesti. Juba praegu me teame erinevaid veresaunu, mille juudid on korraldanud. Palestiinlastel on oma holocaust.

LIINA: Jee – me jõudsime lõpuks ometi kohale!

ERIK: See on nüüd kahtlemata pisut tugev sõnastus.

KOLONEL: Ei, miks? Kuidas liiga tugev? Ütle mulle otse näkku, et Iisrael pole palestiinlasi *loetleb näppudel* oma aladelt minema transportinud – küüditamine; poliitilistel ja usulistel põhjustel arreteerinud – tagakiusamine; massiliselt kindlale alale piiranud – getod; lisadokumente ehk vastavat tunnistust kaasas kandma sundinud – häbimärk...

ERIK *segab vahele*: Ma võiks ju samamoodi koostada loetelusid Eesti venelaste kohta.

Enne kui kolonel jõuab plahvatada, tõmbab Ari pahaaimatult osa tulest enda peale.

ARI: Jah, nii see vist on küll, sest Eestile on tehtud ju koguni rahvusvahelisel tasandil märkuseid...

KOLONEL *segab raevunult vahele*: Persse küll, see ei ole sama asi! *Vahele kostab Liina vaikne „On küll“*. Kauga ma pean ühte elementaarset, lapsikut tõde raiuma! Ärge rääkige nii lolli juttu! Eestlased pole kunagi ajanud venelasi müüri taha getosse, pole kunagi nõudnud geto väravas isikuttõendavat dokumenti, pole kunagi tulistanud snaierpüssist tänavatel mängivaid vene lapsi – no mis kuradi jura te kahekesi ajate?!

ERIK: Vene lapsed ei pillu Eesti politseid süütepudelitega ja vene mehed ei lase ennast Eesti kohvikutes õhku.

KOLONEL: Võib-olla nad teeks seda? Võib-olla nad teeks seda, kui vene mehi veetaks aastakümneid piinamistele ja mahalaskmistele, kui vene lapsi vägistataks grupiviisiliselt?

ERIK *hakkab ka lõpuks ägestuma*: Kuulge, Iisraeli sõdurid ei vägistata palestiina lapsi!

KOLONEL: Kuule mees, ära räägi asjadest, millest sa midagi ei tea! Mina olen maailma sõjategevusega kursis, saad aru?

ERIK: Ja mina olen Iisraeli armees teeninud. *Vaikus*.

LIINA: Nonii. Hästi paned, isa.

KOLONEL *toibub*: Oh sa püha pask... Või sellised on lood. No siis pole imestada, et sa juudiarmeed niimoodi kaitsed. Sa ju ise samasugune.

LIINA: Isa! Miks sa käitud täna nagu viimane vördjas!

KOLONEL *jõuliselt*: Sina oled nüüd vait!

ERIK: Mul on tunne, et me kõik peaksime hetkeks rahunema.

KOLONEL: Meil pole vaja midagi rahuneda, meil on vaja leppida sellega, et meie seas istub üks samasugune nagu need, kes Palestiinas möllavad.

ERIK: No kuulge...

KOLONEL *segab vahele*: Sa ise ütlesid, et teenisid armees. Palju sa neid tapsid? Palju sa maju õhku lasid?

LIINA *tõuseb püsti*: Isa, sinu jutt on viimased aastakümned olnud nii halastamatult idiotne, et ma

olen sellega peaaegu leppinud. Aga sa oled eilse ja tänase jooksul valanud endast välja niipalju möla, et mu kõrvad jooksevad verd. Saad sa sellest aru! Ma ei jõua enam sinu natsijama kuulata! Ole hea ja pane ennast põlema! *Istub aeglaselt maha, vaikus.*

KOLONEL: Aitäh sulle, kallis tütar. Ma usun, et kõigil on tore teada, mida sa minust arvad.

ARI: Meil on nüüd aeg minna, ehk näeme jälle homme. *Tõusevad prouaga kiirustades ja siblivad trepist üles.*

ERIK: Härra kolonel, ma võin teile kinnitada, et mina ei ole oma käega tapnud mitte ühtegi inimest. Ma kardan, et teie arvamus Iisraeli armee tegude kohta on kohati liialdatud.

KOLONEL: Ma olen sõdur, Erik. Kui see on üldse su õige nimi...

ERIK *segab vahele*: On küll.

KOLONEL: ...Nojah, mis iganes. Mina olen sõdur. Mina huvitun faktidest, ma ei loe mingit meediamula selle kohta, et kes tegi mida. Mina saan numbrid ja sündmused, tõlgenduse mõtlen ma neile ise välja. Kui ma tean, et eelmisel aastal hukkus Palestiinas nii ja nii palju inimesi, kelle vigastused pärinesid sõjaväerelvadest, mitte tsiviilrelvadest, siis on mul lihtne öelda, et Iisraeli armee tappis nii ja nii palju palestiinlasi. See ei ole mingi astroloogia või muu jura. Puhtad numbrid.

ERIK: Te olete ju ometi teadlik sellest, et ka palestiina mässulistel on „kalašnikove“, „tankirusikaid“ ja nii edasi?

KOLONEL: Mis sellest? Kuidagi nad peavad ennast ju kaitsma?

ERIK: Osa palestiinlasi tapab teisi palestiinlasi. Fatah ja Hamas? Olete kuulnud?

KOLONEL: Ah et kui palestiina laps saab snaiprilt kuuli pähe, on see kindlasti palestiinlaste omavaheline asi?

ERIK: Ei, mitte kindlasti. Lihtsalt te ei saa öelda, et iga surnud palestiinlane tapeti Iisraeli armee poolt.

LIINA: Täpselt! Sul on alati mingi oma värdjalik ettekujutus ja sind ei koti, kas see vastab reaalsusele või mitte! *Kolonel vaatab tüdarta sellise väsinud „Laps, ära aja rumalat juttu“ pilguga.* Kui sul on mingi arvamus, et homme ei tõuse päike, siis sa võid sellest jahuda ka siis, kui see faking päike sirab sulle otse silma! Ole kena, lepi teinekord sellega, et sinu auaste ei anna sulle mingi kõvema positsiooni või arvamuse!

KOLONEL *tülpinult, nagu korrutaks iidset tõde*: Minu arvamus põhineb faktidel ja avalikul infol. *Liina hakkab liialdatult noogutama ja kõva häälega „Jaa-jaa, mhmh, muidugi-muidugi“ korrutama.* Ma võtan kindla fakti ja arvestan sellega oma teooria kujundamisel. Erinevalt sinust ma ei loe mingite hullude poolt kirjutatud sotsialistlikku paska, mul ei ole blogi, ma ei loe teiste inimeste blogisid, ma ei istu *erilise mürgiga* „tšättides“, kus ma kulutaks terve kuradi päeva taolise ila ajamisele. Mina, erinevalt sinust, toetun mingisugusele autoriteedile, enne kui ma oma suu lahti teen.

ERIK: Samas on ka suhteliselt oluline see, kust te oma faktid saate. Ma tean mitmeid allikaid, mille usaldusväärsus on juba algusest peale kahjustatud.

KOLONEL: Nagu näiteks?

ERIK: Fox News. See ei ole telekanal, mis edastaks erapooletut infot. Praktiliselt iga vene telekanal samuti.

KOLONEL: Ja sa ei arva, et asi on selles, et vastupidiselt suurele osa USA meediast ei kuulu Fox või vene kanalid meestele, kelle nimi oleks Leibovitz või Aabram?

ERIK *külmalt*: Ma ei mõista.

KOLONEL: Väga suurt osa maailma arvamusest mõjutab USA meedia. Väga suur osa USA meediast kuulub juudi päritolu omanikele. Mis sa arvad, et nad hakkaks esitama Iisraelile kahjulikke uudiseid või?

ERIK: Niisiis teie arust on näiteks kõik eestlased 100-protsendilised Eesti patrioodid?

KOLONEL: Kuidas see asjasse puutub?

ERIK: Kas te tõesti usute, et iga juudi päritolu inimene on 100-protsendiline Iisraeli patrioot? Et iga juut vahutab Iisraeli propagandast?

KOLONEL: Te olete ju Jumala enda poolt välja valitud rahvas.

ERIK: See on usuteema. See on midagi hoopis muud. Kas te näete mu pea peal mütsikest? Ei, sest ma ei ole usklik. Seetõttu palun mulle seda valitute soga mitte rääkida.

KOLONEL: Nii et teie ei ole siis Iisraeli patrioot?

ERIK: Mul on selles küsimuses omad seisukohad, aga ma ausalt öeldes ei sooviks neid arutada.

KOLONEL: Miks?

LIINA: Sest sa oled tropp.

KOLONEL: Aitäh, mu laps.

ERIK *tõuseb*: Ei, tegelikult on asi tõesti selles, et ma ei soovi enam teiega Iisraeli temadel rääkida. Kaldun pigem nõustuma teie tütreaga, et maailmas on ilmselt olemas kaks vaatenurka – teie vaatenurk ja vale vaatenurk. Seepärast pean edasist vaidlust mõttetuks. *Lahkub*.

LIINA: Mul ei ole ka mingit tahtmist seda möla edasi kuulata.

KOLONEL: Sina istu paigal! Seleta mulle nüüd ära, miks sulle valmistab omaenda isa avalik solvamine erilist naudingut? Miks sa pead panema neid pirne?

LIINA: Nagu sa ise ei teeks täpselt sama minuga?

KOLONEL: Mis mõttes?!

LIINA: Kunagi oli sinu jaoks omaette spordialaks see, et „võtame Liina väite ja naerame natuke aega selle üle“. See oli nii tore, sa rebisid ajaloost välja mingeid asju, mida ma olin umbes 14-aastaselt öelnud ja siis trallisid nendega ringi, et „vaadake, kui loll on minu tütar!“

KOLONEL *heidab käega*: Ei ole olnud sellist asja.

LIINA: On küll! Sa ei tea, kui palju ma olen sinu pärast kannatanud!

KOLONEL: Ohhohoo, või tema on kannatanud! Nii rumalat juttu... Kallis laps, kui sa teaksid, kui palju ma sind armastan, kui palju ma olen kusagil äraneetud neegrite maal kaevikutes sinu peale mõelnud!

LIINA: Välja see armastus küll ei paista. *Tõuseb.* Ma lähen nüüd üles. *Lahkub.*

Kolonel vaatab talle pikalt järele ja hakkab siis vihaga jooma. Kui jook saab otsa, pöördub baaridaam Gerli poole.

KOLONEL: Õu, tüdruk! Too mulle 2 sõrme viina!

GERLI: Kaks sõrme?

KOLONEL: No kaks... oh, kurat... kaheksa senti, noh.

GERLI: Ahah, kohe toon.

KOLONEL *kuuldavalt omaette*: Mis kuradi teenindus see on... *Paus, Gerli toob klaasi. Aitäh... loeb neiu rinnasilti Gerli.*

GERLI: Palun!

Kolonel jälgib seda, kuidas tüdruk läheb leti taha tagasi.

KOLONEL: Noh, sa siis töötadki siin baaris?

GERLI: Jaa.

KOLONEL: Muud tööd ei tee?

GERLI: Ei, suvel töötan siin, muidu õpin.

KOLONEL: Mis sa õpid?

GERLI: Kooli lõpetan.

KOLONEL: Sa oled alaealine või?!

GERLI: Ei, sain jaanuaris 18.

KOLONEL: Ahsoo. Niimoodi kooli kõrvalt siis käidki baaris tööl.

GERLI: Nojah.

KOLONEL *kuuldavalt omaette*: See selgitab meie professionaalset teenindust. *Gerlile.* Kuule, tee mulle üks kohvi ka.

Gerli hakkab kohvi tegema. Mingil hetkel tuleb kõrvalt igavlev turvamees Kaspar. Alguses nõjatub letile ja vestleb vaikselt Gerliga. Kolonel jälgib neid.

KOLONEL: No, meil siin kohe turvamees või?

Kaspar pöörab üllatunult ümber ja jääb koloneli vaatama.

KASPAR: Ikka. Keegi peab siin korda hoidma.

KOLONEL: Jaah, seda küll. Mis teil siin on siis asjad nii hullud või?

KASPAR: Ei, muidugi mitte. Ma olen siin nii.. igaks juhuks.

KOLONEL: Aga muidu on rahulik?

KASPAR: Jaa-jaa.

KOLONEL: Siis kolige siia lauda, mul ongi igav.

KASPAR *kõhklevalt*: Ma ei tea nüüd...

KOLONEL: No tulge, tulge. Ega ülemus nagunii ei näe.

Kaspar tellib Gerlilt ühe kohvi ja tuleb kahe kohviga koloneli lauda. Paneb ühe kohvi koloneli ette.

KOLONEL: Ohoh, poole kohaga ettekandja ka veel.

KASPAR *naerab*: Jah, eks tuleb igal rindel rabada, et ots-otsaga kokku tuleks.

KOLONEL: Palk on siis nii kehv või? *Kaspar rehmab käega*. No aga parem kui politseis?

KASPAR: Loomulikult, koristaja palk on ka parem kui politseis.

KOLONEL: Tõsi või?

KASPAR *möönab*: Ei, no politseis on asjad muidugi paranenud. Varem oli küll mõttetult väike palk, aga nüüd on igal aastal paranenud ja see aprillisündmus aitab kõvasti kaasa.

KOLONEL: Jaah, pronksöö andis politseile kõva tõe. Maine on laes. Või noh, eestlaste seas on laes, tiblade seas on põhjas.

KASPAR: No ei saa nii üheselt öelda. Ma ise ka osaliselt tibra ju.

KOLONEL: Kuidas palun?

KASPAR: Mul isa on puhas venelane. Kodus rääkisime nii eesti kui vene keeles. Mul muidugi mingit aktsenti küljes pole, eks?

KOLONEL: Ei märganud küll.

KASPAR: Aga selline pooltibra olen jah...

KOLONEL: Ja kohe niimoodi integreerunud. Räägid eesti keelt ja käisid eesti koolis?

KASPAR: Jah, kui oleks vene koolis käinud, ega ma keelt praegu ei räägiks.

KOLONEL: Täpselt! See on see vene koolide värk, et sealt need „našid“ tulevadki! Kuradi stalinistidest õpetajad loputavad laste ajusid mingis Lenini-Putini pasas ja ongi korras.

KASPAR: Mina peaks siinkohal vastu vaidlema, eks ole, aga näed – ei vaidle. Mul nimi küll *osutab*

rinnasildile Jakovlev, aga tunnen ennast eestlasena.

KOLONEL: Ei tunne ennast tagakiusatuna? Et oleks holocaust?

KASPAR: Mis asi?

KOLONEL: Holocaust... Juutide värk, noh? See ahjudesse ajamine ja...

KASPAR: Ahah, ei tunne küll nii. Mina saan väga hästi hakkama.

KOLONEL: No vot, ma siin just vaidlesin kahe soome tõllmoka ja ühe juudiga selle üle, et kuidas Iisrael käitub ja – kujuta pilti – juut rääkis mulle, et palestiinlased on nagu venelased. Et venelastel on ka siin selline olukord. Uskumatu!

KASPAR: Ei mina tea sellest Iisraeli värgist midagi, aga meil on ju palju rahulikum.

KOLONEL: Eks ole! Ei juhtu iga päev nii, et Ivan võtab leivaauto ja laseb ennast kogu täiega Viru väravate juures õhku! Või et iga päev on Lasnamäel linnalahingud. Mis kuradi loll jutt see on...

KASPAR: No täpselt.

KOLONEL: Pigem on palestiinlased nagu eestlased. Mitte pommide mõttes, aga selles mõttes, et nemad elasid rahulikult oma maal, eks ole, ja siis tulid võõrväed ja ütlesid, et hea küll, nüüd me teeme siia uue riigi. Iisrael oleks siis nagu NSVL ja juudid nagu venelased. Palestiinlased on oma maal võõrad, nagu meiegi veel aastal 80.

KASPAR: Päris nii vist ikka ei ole.

KOLONEL: Kuidas ei ole? Kui eestlane poleks vastu pidanud, oleks me ka ehk mingites getodes ja vene snaiprid tulistaks meie laste pihta märki.

KASPAR: No NSVL tuli natuke teistmoodi ju. Astuti ilma sõjata sisse.

KOLONEL: Oot, oota. Selle koha peal ma panen kohe piduri. Selle teeme kohe selgeks – Eesti ei ole kunagi astunud vabatahtlikult Nõukogude Liitu. Meid okupeeriti.

KASPAR: Aga oli ju avaldus ja see Vares-Barbarus...

KOLONEL: See oli kuradi provokatsioon, kallid inimesed! Ettekääne! Mitte ükski idiot ei saa uskuda, et Eesti tahtis astuda sellisesse sitasesse liitu! Kurat, meil põgenes tuhandeid inimesi nagu rotte! Kui me oleks nii väga tahtnud astuda, miks nad siis minema läksid?

KASPAR: Nojah, seda küll.

KOLONEL: Vot. See on minu jaoks oluline asi, et me ei räägi siin mingist vabatahtlikust liitumisest. Seda pole olnud.

Ülevalt tuleb alla unine Kevu.

KOLONEL: Noormees! Tulge ka meie lauda.

KEVU *ebalevalt naeratades*: Ahah. Jah, kohe. *Läheb leti juurde, võtab õlle.*

KOLONEL: Mis teie arvate: kas Eesti astus vabatahtlikult Nõukogude Liitu või mitte?

KEVU *ettevaatlikult*: Ei noh, ikka okupeeriti.

KOLONEL: Vot, see on mehejutt! *Kevu särab õnnelikult selle peale, et andis õige vastuse, tuleb lauda.* Selle peale võtame. Mis su nimi on?

KEVU: Kevu... ee.. Kevin.

KOLONEL: Peeter. *Surub kätt.*

KASPAR: No ja mina olen *koputab nimesildi peale* Kaspar. *Surub kätt kõigepealt koloneli, siis Kevuga.*

KEVU *osutab sildile*: Jakovlev vä? Mingi vene nimi?

KASPAR: Jah, ma olen pooleldi vene päritolu.

KEVU *itsitab*: Pooltibla...

KASPAR *kuivalt*: See nali käis juba läbi.

KOLONEL: Noh, Kevin – mis mees siis oled? Mis tööd teed?

KEVU: Ma käin ehitusel.

KOLONEL: Ahah. Paned katust või laod seina või mis?

KEVU: Ee.. nagu igat asja, mis vaja.

KOLONEL: Aus töö siis. Tubli.

KEVU: A te ise?

KOLONEL: Mina? Ma olen kolonel. Eesti Vabariigi kaitseväge kolonel Peeter Aasakand. „Vastasid nad sedamaid: maad kõik läbi käidud said.“

KEVU: Ah?!

KASPAR: „Tsaar Saltaan“.

KOLONEL: Just. Ma olen igal pool teeninud. Juba Liidu ajal passisin suuremalt jaolt mõnes kuradi džunglitihnikus ja kütsin moorameeste pihta.

KASPAR: Ohoh?

KOLONEL: Nojaa noh. Ma olen kõike näinud. Kodusõdu ja laipade mägesid.

KEVU: Kus te neid neegreid siis lasite?

KOLONEL *lööb käega*: Ah, olid erinevad retked sinna ja tänna. Pole oluline. *Teised juba lepivad sellega, et lugu ei tule, kuid kolonel kütab lihtsalt ootusärevust üles.* Ühesõnaga, palju sa Liidu välispoliitikast tead, poiss?

KEVU: Ma ei tea, mingi... mitte eriti. Kooli ajal nagu natuke õppisin.

KOLONEL *osatab*: Kooli ajal... Kooli ajal räägiti sulle mingit ila. Millal sa keskkoolis olid? 90ndate lõpus?

KEVU: Khmm... Ma ei ole keskkoolis käind. Põhikooli lõpetasin 2003.

KOLONEL: Oh sa issand! Siis sa ju päris laps.

KEVU *solvunult*: Eino, enam nagu eriti ei ole. Ma olen 20.

KOLONEL: Laps mis laps.

KEVU: Eino, ei ole ju?

KOLONEL: Kurat, minu jaoks sa oled laps.

KASPAR: Ega sa, jah, Nõukogude Liidust siis ju midagi ei tea.

KEVU: Nojah, ma mingi kommuvärki väga ei tunne.

KOLONEL: Kommuvärki... Persse, ma räägin sulle maailma asjadest. Liit valitses poolt maailma, saad aru?

KEVU: Noh?

KOLONEL: Noh ja kuidas üks impeerium oma maid valitseb?

KEVU *kehatab õlgu.*

KASPAR: Sõjaväega.

KOLONEL: Täpselt! Täpselt. Iga sihuke kokkuklopsitud mürakas vajab hiiglaslikku sõjaväge, mis suudaks kohe erimeelsused maha suruda. No vot ja meil oli üle maailma neid... „liitlasriike“. „Sotsialistlikke sõpru“ ja muud taolist paska. Pidevalt oli vaja saata mingeid üksuseid Aafrika ja Aasia riikidesse, et prolede sõprus säiliks. USA toetas ju alati teist poolt.

KEVU: Ongi nii vä?

KOLONEL: No muidugi! Mis sa oled loll või? Arvad, et USA istus näpp perses, kui Brežnev või Hruštšov oma tanke kuhugi ahvidele saatis? Saad aru, kogu aeg peeti sõdu. Teie siin istusite vaikselt, te ei teadnud midagi.

KASPAR: Midagi ikka teadsime. Lugesime jälle lehest, et näed – Nikaraaguas on sõpradel abi vaja.

KOLONEL: No palju seal lehes ikka oli? Kurat, kõik tsensuuri all, te ei teadnud sittägi. Kui mõni roheline praegu kuuleks, kui palju keemiat ja tuumavärki on Liidu võimu all olnud riikidesse maetud, sa kurat.... Põhimõtteliselt on Kolmas maailmasõda peetud. Teie kutsusite külmaks sõjaks, aga meie jaoks oli see paras saun. Kui kuulid lendavad pea kohal ja mürsud rebivad mehi tükkideks, siis on vaja päris head fantaasiat, et seda külmaks sõjaks nimetada.

KASPAR: Jaah, see oli karm aeg. *Juuakse vaikides (kui joogid otsa saavad, siis tellivad aeg-ajalt juurde).*

KEVU: Keegi suitsu teeb vä?

KASPAR: Mina teen.

KEVU: Tooks tuhatosi...

KASPAR: ...Sees ei tohi.

KEVU: Maitea, keda kotib?

KASPAR: Mind.

Kevu ei julge enam vaielda, samal ajal tuleb ülevalt all ilmselgelt purjus ja pahas tujus Jansa. Kevu

elavneb.

KEVU: Jõu!

JANSA *rõõmutult*: Jõu-jõu.

KOLONEL: Istute ka meie sekka?

JANSA: Mul pohhui. *Tuleb, istub. Baaridaam Gerlile.* Too viina.

GERLI: Kaks sõrme?

JANSA: Tra, mis sõrme? *Enne, kui Gerli jõuab seletada.* Kaheksa senti.

Gerli askeldab solvunult leti taga, toob mingil hetkel joogi lauda.

KEVU: Noh, mis värk on?

JANSA: Mis mõttes?

KOLONEL: Te paistate pisut pahurana. *Jansa grimassitab, vaatab mujale. Kolonel sirutab käe.*
Peeter.

JANSA: Jaan. *Surub kätt.*

KASPAR: Mina olen Kaspar. *Ulatab käe, Jansa jääb tema nimesilti põrnitsema.*

JANSA: Jakovlev vä?

KASPAR *pisut tülpinult*: Jaa-jaa, pooltibla, juba tehtud nali.

JANSA: Tra mis pooltibla? Oled venelane või ei ole?

KASPAR: Isa on, ema ei ole.

JANSA: Siis ikka tibla.

KASPAR: Kus ma siis tibla olen, kui ma ei ole? Ema ju eestlane.

JANSA: Kuule, kui su isa on neeger, kas sa siis oled neeger või ei ole?

KASPAR *solvunult*: See on rohkem nahavärvi küsimus.

KEVU: Ei tea, see on ikka sama asi.

KOLONEL *on juba purjus, irvitab*: Küllap on sama asi, seltsimees Jakovlev.

KASPAR: No kurat, ei ole ju sama asi?!

JANSA *lõbustatult*: On, on. Ega sa poleks mingi poolneeger.

KASPAR *nähvab*: Poolneeger on mulatt.

JANSA: No ja pooltibla on tibla. *Kõik peale Kaspari naeravad.* Tibla oled, Jakovlev.

KASPAR: Äh, minge perse. *Tõuseb, hakkab uksest välja minema.*

KOLONEL: Kuhu lähed?

KASPAR: Teen väljas patrullringi.

KEVU: Mine jah, tibla.

KASPAR: Sina ära mölise!

JANSA: Rahu, rahu, tibla. *Kaspar tormab välja.* Kuum vene tibla.

KEVU: Jajah, garjatški... eee... russki parni.

KOLONEL: Paren.

KEVU: Ah?

KOLONEL: Ainsuses on paren.

KEVU: A mul pohhui.

JANSA *kütab viina korraga alla:* Hea küll, ma lähen magama.

KEVU: Naine ootab jah?

JANSA: Lits parem oodaku.

KOLONEL: Oma daami kohta siis niimoodi?

JANSA: See lits mõni daam.

KOLONEL: No kui soovite.

JANSA: Ühesõnaga, mina lahkun.

KEVU: Ma tulen ka.

Tõusevad, lähevad trepist üles. Kolonel jääb jooki lõpetama, vaatab mõtlikult klaasi. Lõpuks saab valmis, tõuseb lauast.

KOLONEL *kummardab kergelt Gerli poole:* Hääd õhtut, preili!

GERLI: Head ööd!

Kolonel läheb trepist üles, Gerli koristab nõud ja pühib laua puhtaks. Läheb nõudega vasakule ära, eesriie.

Esimese vaatuse lõpp.

II vaatus

1. pilt

Hommik. Teenindab Viktor. Külalised istuvad baaris – kohal on perekond Piilonenid, kolonel tütreaga, Olli ja Kata, Kevu, Jansu ja (kergelt sinaka põsega) morn Kaidi ning eemalehoidev Erik. Juuakse kohvi, mahla, vett jne. Õhus on ebameeldiv kohmetus ja pinge. Piilonenid väldivad suhtlust koloneliga, Erik otsib Liina pilku, Olli vaatab raevunult Jansut ja sinikaga Kaidit. Kevul on pohmakas.

ARI Ollile ja Katalle: Saite eile hästi magada?

OLLI: Ah? Jah.

ARI: Ahah. No siis on hästi.

DAISY: Siin on mõnikord tugevad tuuled, siis katus vilistab.

KATA: Tõesti?

ARI: Jaa, päris kõvasti vilistab. Vist antennid või nii.

KATA: Nojah, siis küll. *Vaikus.*

KOLONEL Liinale: Toon veel mahla?

LIINA: Ma toon ise.

Kolonel hakkab vastu ajama, aga Liina kordab ennast kõvema ja kannatamatuma tooniga. Tõuseb püsti ja läheb leti juurde mahla tellima. Erik teeb ka leti juurde asja (tellib mahla), räägib seal vaikselt Liinaga, nii et keegi ei kuule. Kolonel muutub selle peale mõne aja pärast rahutuks, trummeldab sõrmedega vastu lauda ja põrnitseb letiäärset paari.

Erik ja Liina saavad tellitud asjad kätte ja lähevad koos tagasi laudade juurde.

ARI: Ja kuidas teie magasite, Erik? Kevu ja Jansa hakkavad Erikut põrnitsema.

ERIK: Päris hästi, tänan küsimast. *Istub oma lauda, Liina läheb koloneli lauda.*

JANSA: Magasid puu otsas vä?

ERIK: Ei, miks?

JANSA: A kus ahvid ikka magavad?

KOLONEL: Ega tegemist pole ahviga. Tegemist on väarika Iisraeli kodanikuga. *Jansa vaatab Erikut nagu too oleks alasti.* Temasugused ei kasva puu otsas. Nemad valitakse välja. Jumala poolt.

Liina tõuseb vaikides püsti ja hakkab trepist üles minema.

KOLONEL: Kus sina lähed?

Liina teeb üle õla vaatamata üpris ebaviisaka žesti.

KOLONEL: Ohhohoo.... Daamid ja härrad – minu tütar! Elav eksponaat näituselt „Kui kaugele võib üks käbi kannust kukkuda“.

Erik kummutab mahlaklaasi tühjaks ja tõuseb samuti.

JANSA: Mis sa jõid banaanimahla vä?

KOLONEL: Ma räägin sulle, ta ei ole Aafrikast. Ta on juut. *Erik läheb trepist üles, kolonel lõpetab oma joogi. Juut mis juut.*

JANSA: Oota, juut oled vä? Õu, kuuled või? Tra, seisa paigal kui ma sinuga räägin! *Erik kaob.*

Kolonel irvitab ja läheb ka üles, aga kindlasti mitte enne kui pool minutit peale Erikut.

Olli kasutab võimalust ja jõllitab Kaidit, kes püüab ta pilgu ning naeratab. Kata ei tee sellest väljagi ja joob stoiliselt oma kohvi.

OLLI Kaidile: Mis su põsega juhtus? *Jansa pöörab ennast välkkiirelt tema poole, kuid kogu ülejäänud baariseltskond vaatab Kaidit.*

DAISY: Natuke sinine?

OLLI *allasurutud vihaga*: Kukkusid või?

JANSA: Tra see sinu asi on?!

OLLI: Ma ei tea, äkki on abi vaja.

JANSA: Näeb see välja nii, nagu ma ei saaks hakkama vä?

KEVU: Otsi endale muud tegevust, mees.

OLLI: Sina ära säutsu.

KEVU: Mida?! Tra nüüd läheb andmiseks vä?

OLLI: Rahune maha.

KATA: Mõlemad võiksite maha rahuneda. Eriti sina, Oliver.

JANSA: Kuula oma naist, mees. Ta annab head nõu.

OLLI Katalale: Sina võiksid üldse putsida minna.

KATA: Mmm, tõeline džentelmen.

KEVU: Kindlalt kannab naist kätel.

JANSA: Siis kandku ta üles ja tõmmaku nahui.

KEVU *irvitab ja hakkab lauast tõusma*: OK, ma panen randa. Tulete järgi vä?

JANSA: Raudselt. *Pöördub Kaidi poole, aga räägib Kevuga*. Pool tundi, mitte rohkem.

Kevu tõuseb ja lahkub. Tagapool pomisevad Ari ja Daisy üksteisele midagi, piiluvad pahuralt sõnelejate poole ja kõnnivad ka demonstratiivselt välja.

OLLI: Meil jäi enne midagi pooleli.

JANSA: Mis asi?!

OLLI: Neiu ei ole vastanud mu küsimusele.

JANSA: Sest see ei ole sinu asi.

OLLI: Kui ilus tüdruk on saanud peksta, siis saab sellest minu asi.

Enne kui Jansa jõuab plahvatada, tõuseb Kata teatraalselt aeglaselt püsti, silub oma riideid.

KATA: Ja mina, mu kallid sõbrad, lähen nüüd jalutama. Näeme, Oliver. *Lahkub õue.*

Olli noogutab, kuid pilk püsib Jansal ja Kaidil.

KAIDI: Jooksin vastu ust. Mitu korda.

OLLI: See tegigi sinika?

Kaidi noogutab ja vaatab väljakutsuvalt Jansa otsa.

KAIDI: Hästi kõva uks oli.

Jansa tõuseb ja sõna otseses mõttes rebib Kaidi endaga kaasa ning tassib ta trepist üles. Olli hetkeks nõksatab, nagu tahaks midagi teha, kuid ei julge veel midagi ette võtta. Tõuseb ainult lauast ja jälgib, kuidas Jansa ja Kaidi kaovad üles. Seejärel läheb Olli neile järgi. Viktor koristab lauad ära, pilt vahetub.

2. pilt

Eriku tuba. Ärimehelik, ametlik. Laual on veepudel ja viinamarju. Erik vedeleb tujutult ja mornilt voodis, loeb mingit raamatut. Kostab koputus.

ERIK *üllatunult*: Sisse?

Uks avaneb, seal on Liina.

LIINA: Tšau...

ERIK: Oi, tere! Tule sisse... Soovid viinamarju? Vett?

LIINA: Aitäh, viinamarju võtaks küll. *Näksib pakutud viinamarju*. Kas need on Iisraelist?

ERIK *naerdes*: Ei ole, otse hommikusöögilt. Istu palun. *Liina istub voodile*. Mis sind siis siia tõi?

LIINA: Ma ei taha praegu isaga ühes toas olla.

ERIK: Mõistan.

LIINA *pöörab end Eriku poole*: Erik, palun vabandust.

ERIK: Kuidas palun?

LIINA: Palun vabandust isa käitumise pärast. *Erik hakkab käega vehkima, et „pole hullu“*. Ei, päriselt. Saad aru, mina olen harjunud sellega, et ma elan koos Hitleriga, aga teiste jaoks võib esimene kohtumine isaga olla paras šokk.

ERIK *väsinult*: Pole midagi. Ei ole tema esimene ega viimane, kes minu kuuldes sellist juttu räägib.

LIINA: Ikkagi – palun vabandust. *Erik noogutab, Liina muutub pisut rõõmsamaks*. Noh, millega sa siin siis tegeled?

ERIK: Ah, loen natuke, teen pisut tööd.

LIINA: Helistad ja ajad tööasju?

ERIK: Just.

LIINA: Näita, kuidas sa tööd teed.

ERIK: Nooh... Hea küll. *Tõuseb, võtab mobiiltelefoni, räägib teatraalselt*. Tere! Siin Erik Strauss, pakun teile suurepäraseid puuvilju ja siidise maitsega oliiviõli! Jah? Jaa, just nii. Jaa, vastutasuks oleks pakkuda ühe kauni Eesti tüdruku poolt tehtud vaipu ja *pöördub Liina poole* ehk ka muid kaupu?

LIINA *naerdes*: Jaa, võin teha kõike. Paku neile igast punutisi.

ERIK: Igast punutisi pakutakse. Sobib teile? Fan-tastiline! Võtate kohe miljoni eest? *Liina poole*. Teist on saanud miljonär, mu kaunis partner.

LIINA: Super! *Naeravad, seejärel kohmetu vaikus*.

Erik paneb telefoni lauale, istub Liina kõrvale voodile.

ERIK: Noh... oled sa midagi tuleviku suhtes otsustanud?

LIINA: Mis mõttes?

ERIK: Et lähed siis reisima või mitte?

LIINA *mukralt*: Nii väga tahaks...

ERIK: ...Aga ei julge?

LIINA *pahaselt*: Julgeks küll!

ERIK: Ma ei mõelnud...

LIINA: ...Ma tean. Ei, julgeks küll, aga isa läheks lolliks. Kuulsid seda kitsemöla?

ERIK: Millist?

LIINA: No seda, et „lähed reisile ja kohe sunnitakse kitsega abielluma.“

ERIK *naerab*: Ahah, millises kohutavas riigis siis niimoodi tehakse?

LIINA *kelmikalt*: Igal riigis väljaspool Eestit. Saad aru, kohe kui sa lähed Valgast Valka, tulevad neegrid ja kitsed ja söövad su ära. *Naeravad*.

ERIK: Aga kuhu sa tahaks minna?

LIINA *unistavalt*: Indiasse. Ma olen lapsest peale tahtnud minna Indiasse. Näha neid hiiglaslikke jõgesid ja lõputuid vihmametsi. Kõik need lõhnad ja hääled ja see sõbralikkus. Ja kirevus. Ma põletan sügiseti lõhnaküünlaid, teen India sööke ja lappan pildiraamatuid India kohta, see on päris naljakas – väljas on porine Eesti ja sajab lörtsi ja mina söön karrikana, vaatan pilte Gangesest ja nuusutan viirukilõhna.

ERIK: India on väga-väga ilus koht.

LIINA: Sa oled seal käinud?!

ERIK: Jaa. Korduvalt. *Liina on elevil nagu väike tüdruk, praktiliselt hüppab voodi peal*.

LIINA: Issand, räägi mulle!

ERIK: Millest...

LIINA *ei lase tal sõna lõpetada*: Kõigest!

ERIK: Mis ma sulle sellest ikka räägin... *Liina pettub, vaatab maha. Erik paneb talle käe õrnalt õlale*. Ma parem viiks su sinna.

Liina hüüatab vaimustusest, hüppab Erikule kaela.

LIINA: Aitäh-aitäh-aitäh!

Lõpetavad kallistuse, enam pole nende vahel ka nii palju kohmetust. Vaatavad üksteist pika pilguga.

ERIK: Kas ma olen sulle öelnud, et sina oled ainus reisikaaslane, kellega ma tahaks tulevikus rändama minna? *Liina raputab pead*. Ainus tüdruk, kellega ma tahaks üldse kuhugi minna? *Võtab*

Liina käest kinni. Kas ma olen sulle öelnud, et... Ei jõua lauset lõpetada, sest Liina tõmbab ta enda poole ja nad alustavad suudlemist.

Suudlused viivad tormilise riietest vabastamiseni ja valgus kustub. Pilt vahetub.

3. pilt

Jansa ja Kaidi tuba. Suhteliselt korras ja puhas. Kõigepealt tuleb sisse Kaidi, siis kohe Jansa, kes virutab ukse enda järel kinni. Juba algusest peale mõlemad kisavad üksteise peale.

KAIDI: Mida sa paugutad?!

JANSA: Kuradi lits! Ma ütlesin sulle, et pane kreemi peale.

KAIDI: Mine perse! Las näevad, kui kõva mees sa oled.

JANSA *haarab laualt spordijoogipudeli ja kummutab seda lausete vahel:* Tra olengi, raisk! Las näevad, kelle naine sa oled.

KAIDI: Mina olen sinu arust sinu oma vä? Ise arvasin kogu aeg, et ma ei kuulu kellelegi, et ma olen nagu iseseisev inimene!

JANSA *rõhutades, joogipudeliga vehkides:* Sina.. oled... minu... tüdruk. Käitu vastavalt.

KAIDI: Kuidas palun?

JANSA: Sina ei vaata teisi mehi, sina ei näpi teisi mehi, sina ei tee teistele meestele nägu.

KAIDI: Sina käi perse.

Jansa astub ähvardavalt lähedale. Kaidi astub instinktiivselt pool sammu tagasi.

KAIDI *vaikselt:* Kui sa mind veel puutud, siis ma kutsun politsei.

JANSA *vaikselt:* Üks sõna veel ja ma peksan su kasti.

KAIDI *kõvemini:* Sina mind ei ähvarda!

Jansa virutab Kaidile üllatavalt kõva paremsirge, tüdruk kiljatab ja kukub põrandale.

JANSA *röögib:* Sina, lits, ei ütle mulle seda, mida mina teha võin! Tra, mina maksan su arveid, mina ostan su riideid, mina annan sulle bensusraha! Sinu auto ostsin mina! Sa elad minu korteris! Vastutasuks ootaks seda, et sa ei nussi teiste meestega!

KAIDI *röögib läbi nutu:* Kuradi pede, ma lasen su maha lüüa! Vårdjas!

JANSA: Sina ei karju minu peale!

Kaidi üritab maas lamades Jansat jalaga lüüa, selle peale kargab mees talle peale ja hakkab hoope

jagama. Kaidi röögib nagu ratta peal. Umbes 15 sekundit hiljem tõmmatakse uks lahti ja sisse astuvad turvamees Kaspar Jakovlev ning kaks politseinikku (nimesiltidel: Tarmo Grossman, Aleksandr Tihhonov).

KASPAR: Need ongi!

Politseinikud tõttavad Jansat Kaidi pealt ära tirima, mees hakkab vastu, rüütleb.

JANSA röögib: Minge putsi, kitsed! Tra ma löön teid kõiki maha! Lase lahti, raisk! *jne*

Lõpuks tiritakse ta ukse taha ja viiakse minema. Röökimist kostab veel, kuni see lõpuks kaob kuhugi nurga taha. Kaspar astub maas lamava, nutva Kaidi juurde.

KASPAR: Kas oleks vaja kiirabi?

KAIDI läbi nutu: Ei, aitäh. Palun minge ära.

KASPAR: Hea küll.

Astub ukse poole, heidab veel viimase pilgu toale, Kaidile. Vangutab pead, astub välja. Näeb koridoris kedagi, keda publik ei näe, noogutab tolele, astub minema. Hetk hiljem ilmub ukse peale Olli nägu. Näeb Kaidit, astub sisse.

KAIDI: Ma ütlesin – palun minge ära.

OLLI: Mina olen.

KAIDI pöörab ennast kähku Olli poole, ajab end istukile: Sina?!

OLLI: Mina nad kutsusin.

KAIDI: Ah?

OLLI: Mina kutsusin politsei.

KAIDI: Miks?

OLLI: Miks?! Kallis tüdruk, ta oleks su pudruks peksnud. *Astub Kaidi juurde, kükitab, puudutab käega Kaidi katkist nägu. Mis tal peaaegu õnnestus.*

KAIDI võtab Olli käe, lükkab selle õrnalt eemale: Pole vaja.

Olli tõuseb, astub natuke eemale, hakkab tuba uurima. Kaidi jälgib teda.

KAIDI: Olli? Mees pöörab ennast tema poole. Aitäh. Naeratavad.

Olli kõnnib taas ringi, aitab Kaidil asju püsti tõsta ja tuba korda seada. Käituvad nagu kaks kohmetut armunut, kes põrkavad liikudes teinekord kokku jne.

OLLI: Ma aitan sul nägu puhastada.

KAIDI: Ma saan ise ka.

OLLI: Palun? *Kaidi noogutab.*

Olli toob vannitoast niiske rätiku, hakkab voodil istuva Kaidi nägu õrnalt verest puhastama, silub ta riideid, silitab nägu. Vähehaaval muutuvad nende liigutused sihipärasemaks ja nad hakkavad üksteise riideid seljast võtma. Valgus kustub, pilt vahetub.

4. pilt

Keskpäev fuajee baaris. Teenindab Viktor. Ühe laua taga istub raevu äärel kolonel ja joob ilmselgelt vähemalt kolmandat õlut (laual on kaks tühja klaasi). Teises lauas istuvad Kaidi ja Kevu, kolmandas perekond Piilonenid. Kolonel ignoreerib kõiki, ülejäänud on omavahelises vestluses.

KEVU: Tra, ma teen kõik, et Jansat välja saada.

KAIDI: Ta saab välja.

KEVU: Ma teen nii, et ta saab täna välja.

KAIDI: Miks?

KEVU: Sest ta on minu sõber. Ja sina oled süüdi selles, et ta kinni pandi.

KAIDI: Ta lõi mind.

ARI: Jaa, teie nägu on kannatada saanud.

KEVU: Järelikult oli põhjust.

DAISY: Kuidas teie niimoodi ütlete? Ükski mees ei tohi naist lüüa.

KEVU: Sinu oma ei löö, jah, kedagi. Aga kui oleks põhjust?

DAISY: Ei ole sellist põhjust.

KEVU: Ringihooramine ei ole põhjus vä?

KAIDI: Tead, mine perse, Kevin. Sul ei ole õrna aimugi sellest, millest sa räägid.

KEVU: Mina tean seda, et Jansa pandi kinni. Sinu pärast.

KAIDI: Mina ei kutsunud politseid.

DAISY: Kes siis kutsus?

KAIDI *Kevule*: Mis sa arvad, et see on esimene kord, kui ta mind lööb vä?

ARI: Kes siis kutsus?

KAIDI *pahaselt*: Ma ei tea.

KEVU: No kui sina ei kutsunud, kes siis kutsus?

KAIDI: Ma ei tea! Kui ma kutsuks iga kord politsei, siis oleks Jaan ammu elektritoolil.

KEVU: Äh, mine perse.

KAIDI: Ei oleks vä?! *Hakkab nutma*. Sina ei tea, kui palju ta mind lööb. Värjajad olete mõlemad.

KEVU *natuke kohmetult*: Jansa ei ole selline.

KAIDI: On küll...

DAISY: Mina arvan, et teie peaksite küll arsti poole pöörduma. Siis on kindel, et pole vigastusi.

KAIDI *pühib pisaraid, lõpetab nuuksumise*: Pole vaja.

ARI: On ikka. Teil on nägu paistes, peaks vaatama, et pole luumurdu.

KAIDI: Saan hakkama.

ARI: Ahah, nojah. Eks te ise otsustate.

KAIDI: Just.

ARI: Jaa. Meie läheme nüüd randa, teie ei soovi tulla?

KAIDI *osutab sinikatele*: Niimoodi vä?

ARI: Nojaa, võib-olla mitte.

DAISY: Kui tahate, tulge ikka järgi. *Tõusevad Ariga*.

Kaidi noogutab. Piilonenid lahkuvad. Kevu läheb leti juurde ja tellib endale kohvi.

Ülevalt trepist tuleb alla Liina. Kolonel jälgib teda nagu kiskja. Liina kõnnib rahulikult letini, tellib endale apelsinimahla, tuleb istub isa lauda.

KOLONEL *pingutatud rahuga*: Kus sa oled olnud?

LIINA: Mujal.

KOLONEL: Miks sind toas polnud?

LIINA: Sest ma olin mujal.

KOLONEL: Kus?

LIINA: Pole oluline.

KOLONEL: Kuidas?!

LIINA: Ma olen 20-aastane. Seaduse järgi täiskasvanud inimene. Ma ei pea sind teavitama igast oma liigutusest.

KOLONEL: Tüdruk... Ma ütlen sulle seda nüüd rahulikult ja selgelt, et sa lõpuks aru saaks: seni, kuni sina elad minu katuse all ja õpid minu raha eest, annad sina mulle teada igast oma liigutusest.

Loetleb sõrmedel. Kui sina ostad telefoni, tahan mina sellest teada. Kui sina käid poes natuke šoppamas, tahan mina sellest teada. Kui sina kavatsed Balti jaama taga suhu võtta, tahan mina

sellest teada.

LIINA *pöörab end isa poole ja vaatab teda rahuliku, kuid külma pilguga*: Ma ei tea, mis on saanud sellest issist, keda ma lapsepõlvest mäletan, aga praegu istub tema asemel küll mingi värdjas.

KOLONEL *kummutab klaasi*: Vali oma sõnu, laps. Ma ei ole hetkel kõige paremas tujus. Alustame uuesti. Kus sa olid?

LIINA: Pole oluline.

KOLONEL *plahvatab, tõuseb, ta nägu läheb punaseks ja ta hakkab röökima*: Sina tänamatu krants! Ära arva, et sa võid siin käituda nagu ärahellitatud põngerjas! Kui sa tahad, et sind koheldaks nagu täiskasvanut, siis käitu vastavalt, mitte nagu mingi loll lits!

LIINA *röögib vastu*: Palun tee meile kõigile teene ja mine sure ära!

VIKTOR *hüüab baarileti tagant*: Kuulge, teie seal!

KEVU *koloneli laudkonna poole*: Õu, pisut vaiksemalt.

KOLONEL: Teie hoidke eemale! Ja sina, laps, ütled mulle nüüd ja kohe – kus sa olid eile öösel?!

LIINA *vaiksemalt, ent endiselt kõva häälega*: Eriku juures. Paus, kolonel istub aeglaselt maha, Kevu ja Kaidi vaatavad Liinat, baarimees Viktor pöördub oma asjade juurde.

KOLONEL *vaikselt*: Nonii. No selge. Me oleme siis jõudnud sellise asjani. Sellise asjade seisuni, et minu oma tütar.... nikub juuti.

Liina hüppab püsti ja lennutab klaasis oleva mahlaäägi isa särki peale. Kolonel tõuseb samuti püsti ja üritab tütre kinni haarata.

VIKTOR *röögatab*: Üks samm veel ja ma kutsun politsei!

Kolonel jääb pidama, pühib aeglaselt oma särki, istub maha. Liina kõnnib trepist üles. Kolonel ei vaata enam tema poole, jääb laua taha istuma ja tühjusesse jõllitama.

KAIDI *vaikselt*: Head tüübid...

KEVU: Mhh?

KAIDI: Need kaks.

KEVU: Vanamees on liiga palju granaadikilde pähe saanud.

KAIDI: Mis mõttes?

KEVU: Sõdur noh. Liiga palju näinud. See on just see, et tuled sõjast tagasi ja siis su oma tütar kuseb sulle näkku.

KAIDI: Kuule, kui minu isa küsiks kõrtsis kõigi kuuldes, et kellega ma eile magasin, siis ma ütleks talle ka niimoodi.

Samal ajal tulevad trepist alla Olli ja Kata, kes käituvad nagu kaks kontvõõrast. Kata tellib kohvi, istub eraldi lauda, ignoreerib ümbrust. Olli kõõlub baarileti juures, vestleb vaikselt Viktoriga, aeg-ajalt piilub Kaidi suunas.

KEVU: Sina ütleks, et magasid Jansaga.

KAIDI: See on minu asi, kellega ma magan.

KEVU: Sa magad Jansaga. Kes on minu sõber.

KAIDI: Ja see pole ikkagi sinu asi.

KEVU: On küll. *Tõuseb.* Kui Jansaga midagi juhtub, siis vastutad sina selle eest.

KAIDI *väsinult*: Mine perse.

Kevu läheb trepist üles, Kaidi jääb laua taha mõttesse ja solgutab oma jooki. Aeg-ajalt vastab Olli pilgule, naeratab nõrgalt. Lõpuks tuleb Olli rahulikult Kaidi laua juurde ja tahaks nagu maha istuda. Kaidi raputab pead. Kata ignoreerib neid mõlemaid, läheb võtab hoopis letilt ajalehe ja hakkab seda südamerahus lugema. Olli viitab õrnalt peaga ülakorruse poole („Lähme üles?“). Kaidi raputab õrnalt pead. Olli vaatab välisukse poole. Kaidi tõuseb pisut resigneerunult ja noored lähevad välja jalutama.

Purjus kolonel läheb leti juurde.

KOLONEL: Topeltviin.

Viktor valab topeltkoguse. Kolonel kummutab selle leti juures hetkega. Lööb klaasi letile.

KOLONEL: Veel üks.

VIKTOR: Olete kindel?

KOLONEL: Ära seleta. Vala veel üks.

VIKTOR: Lihtsalt teadmiseks – ma ei saa teid teenindada, kui te kavatsete maani täis jääda.

KOLONEL: Sina ära muretse minu pärast. Ma olen kroonus joonud ühe päeva jooksul rohkem kui sina terves aastas.

VIKTOR *muiates*: Ei kahtlegi selles. *Valab uue.*

Kolonel kummutab ka selle korruga alla, aga nüüd on tal juba raskusi nii tasakaalu kui kõnega. Esialgu vähem, edaspidi üha rohkem.

KOLONEL: Mida sina teeks, kui su oma tütar hooraks niimoodi ringi?

VIKTOR: Mismoodi?

KOLONEL: No niimoodi – iga suvalise mehega, kes ette satub?

Trepist ilmub vaikselt alla Liina, kes piilub korraks allkorrusele ja märkab isa. Näeb tema seisundit ja seda, et isa on seljaga baari poole. Kaob uuesti.

VIKTOR: Ma ei tunne teie tüdarta.

KOLONEL *ägestudes*: Ei tunne muidugi! Aga kui su tütar teeks nii, kuidas sina siis käituks? Tee mulle üks kohvi.

VIKTOR *ettevaatlikult, kohviga askeldades*: Ei noh, kui tütar ikka oma isa ei austa, siis peaks talle seda ütleva, eks ole. Aga samas jälle elavad tüdrukud oma elu ja... noh... kui nemad on sellise eluviisi valinud...

KOLONEL *peaaegu et kaeblikult*: No aga mis elu see selline on?! Endal pole mõistuseraasugi, aga tema tahab Indiasse, tema tahab kunstnikuks õppida – no kes see õpib kunstnikuks? Kui oled kunstnik, siis Jumal sinuga, aga kui sa ei ole terve elu jooksul kopka eest annet ilmutanud, mis kunstnik sinust saab? Mina ei hakka ju tema õpingute eest niimoodi maksma. Nagunii õpib tasulises, ega tüdruk ju tasuta õppesse ei saanud. Oleks ta õppinud, ta ju ei õppinud, noh.

VIKTOR *viisakalt*: Tõesti?

KOLONEL: No muidugi! Teised istusid raamatute taga, tema kondas kõrtsides. Sõbrad või asi. Saad aru, mina raban sõna otseses mõttes üle kogu maailma ja tema läheb Indiasse. Mis ta hakkab seal maalima või? Seal on ju nii räpane! Kuradi murjaneid täis.

VIKTOR: Küllap vist.

KOLONEL: No eks ole... Kuule, hea küll. Mis ma võlgnen?

VIKTOR: Kolm õlut, kaks topeltviina, üks kohv – 315 krooni.

KOLONEL: Kolmsada viisteist?! Püha müristus!

VIKTOR: Mis parata.

KOLONEL *otsib rahakoti*: Selle eest saaks Kosovos terve lehmakarja.

VIKTOR: Ei kahtlegi selles.

Kolonel maksab arve ära, taarub üles. Möödub minut, mille jooksul Viktor käib baaris ringi ja koristab laudu. Kata loeb endiselt ajalehte, pöörates suurt huvi iga lehekülje uudistele.

Trepist tulevad alla Liina ja Erik, mõlemal on seljas kogu varustus. Liinal on seljakott ja käes mingi kilekott, Erikul on kaasas tema kohvrid. Kõnnivad kiirustades uksest välja. Kata ei huvitu neist, Viktor jääb koristamise ajal hetkeks lahkujaid põrnitsema, kuid pöördub siis oma tegevuste

juurde.

Möödub veel natuke aega, Viktor kolib leti taha. Kata lõpetab lehelugemise, tõuseb, maksab leti juures kohvi eest ja läheb üles. Pilt vahetub.

5. pilt

Pärastlõuna fuajee baaris. Leti taga on Gerli, leti ees on jäises vihas kolonel ja kaks politseinikku, Tarmo Grossman ja Aleksandr Tihhonov. Aleksandr kirjutab protokoll, Tarmo küsitleb.

TARMO *Gerlile*: Mis kell see võis juhtuda?

GERLI: Ma ei tea, Viktori vahetus oli kella kolmeni.

KOLONEL: Mina olin siin poole kolmeni. Kui ma üles läksin, oli kell 14:23. See pidi juhtuma enne seda. Tuba oli tühi.

TARMO *kolonelile*: Mis kell te tuba nägite?

KOLONEL *vaatab politseinikku nagu idiooti*: Neliteist.. kakskümmend kolm.

TARMO *Gerlile*: Kus teie sel ajal olite?

GERLI: Alles kodus.

TARMO: Nii et mitte siin majas?

GERLI: Ei, oma kodus.

TARMO: Hästi. Kus see Viktor on?

GERLI: Läks koju.

TARMO: Millal ta tuleb?

GERLI: Kella üheksaks.

TARMO: Praegu ei saa teda kohale kutsuda?

GERLI: Saab ikka.

TARMO: Tehke seda. *Gerli hakkab baari lauatelefoniga helistama. Tarmo pöördub koloneli poole. Kirjeldage palun oma tütre välimust.*

Kolonel õngitseb vaikides oma rahatasku, teeb selle lahti ja hoiab seda avatuna politseiniku silme ees – ilmselt on rahatasku vahel tüdruku pilt. Tarmo osutab pilti Aleksandrile, kes hakkab tüdruku kirjeldust üles tähendama.

Samal ajal saab Gerli Viktoriga ühenduse ja ülejäänud ootavad, kuni ta on ära vestelnud.

GERLI: Halloo? Viktor? Tšau! Kuule, sind on baari vaja? Ei, muus asjus. Ei, meie poolt on kõik okei, lihtsalt siin on see probleem, et mingi neiu läks ühe tüübiga minema ja politsei arvab, et sa äkki nägid seda... Nägid vä? *Kõigi tähelepanu on Gerlil.* Kuule, tule kindlalt siia. Jah, nii kiiresti

kui... Mhmm, okei. Okei. *Paneb toru ära*. Tuleb mingi paari minutiga.

TARMO: Selge. *Kolonelile*. Ja see teine oli milline?

KOLONEL: Juut või? Oli selline... tõmmu, pikk, kergelt kongus nina. Juut, noh. *Mürgiselt*. Valges ülikonnas.

TARMO *Aleksandrile*: Pane see ka kirja. Nii.. *Kolonelile*. Rääkige nüüd kõike, mida te nende omavahelise suhte kohta teate.

KOLONEL: Mis seal rääkida?! Tuli baari tõmmu tüüp, minu tütar kohe *matkib naiselikku „sulamist“* aaaahhh... No ja siis kudrutasid siin, eile õhtu tütar pole.

TARMO: Juba eile polnud?!

KOLONEL: Ei! Hommikul jälle oli, aga öösel magas kusagil mujal. Saate aru? Magas mujal... No ja täna otsustas üldse ära minna.

TARMO: Kuhu ta võis minna?

KOLONEL: Kust kurat mina seda tean? Ju see kassanoova (*Kolonel hääldab valesti – autori märkus*) viis kuhugi. Ma ei tea, oma uhke auto või jahi peale või mis iganes.

TARMO: Te helistada olete proovinud? On tal mobiil?

KOLONEL *vaatab politseinikku haletsusega*: Jah, muidugi. Loomulikult olen proovinud. Esimese asjana katsusin talle helistada.

TARMO: Noh?

KOLONEL: Ta ei võta vastu ju! Ja siis hiljem lükkas välja, kui ma talle viieteistkümnendat korda proovisin helistada.

TARMO: Nii et telefon on väljas?

KOLONEL *peale kerget pausi, kus ta otsekui üritaks mõista, kas politseinik ongi rumal või ainult mängib lolli*: Tundub vist küll.

TARMO: Selge. Me peame teie tuba vaatama. *Gerlile*. Kui see Viktor tuleb, siis hoidke teda siin kinni, tuleme kohe. *Kolonelile ja Aleksandrile*. Lähme.

Politseinikud ja kolonel lähevad trepist üles, Gerli jääb baari askeldama. Varsti saabub Viktor.

VIKTOR: Noh, mis värk on?

GERLI: Oi, mingi hullem jama. Selle vanamehe tütar tõmbas vist lendu.

VIKTOR: Selle ohvitseri plika või?

GERLI: Jaa! Vaata, see tume tüüp...

VIKTOR: Jaa, ma tean, ma nägin neid. Läksid salaja minema.

GERLI: Siin on hull värk lahti, politsei on kohal ja küsitlevad kõiki ja otsisid sind taga.

VIKTOR: Nojah, ma olen tunnistaja.

Politseinikud ja kolonel tulevad alla.

TARMO: Aaa! Viktor?

VIKTOR: Jah, olen küll.

KOLONEL: Nägite neid?!

VIKTOR: Jaa.

TARMO: Nii, rääkige kõigest. *Aleksandrile*. Kirjuta üles.

VIKTOR: Mis siin rääkida. Härra kolonel läks üles, nemad tulid kohe kahekesi alla, seljakotid seljas ja kohvrid käes, läksid sõna lausumata välja.

TARMO: Kuhu välja?

VIKTOR *osutab baari välisuksele*: Sinna. Seal ees on infolett, kus tehakse see väljaregistreerimine. Seisid seal ja ilmselt lasid ennast välja kirjutada.

KOLONEL *müristab*: Ja sina ei teinud midagi?

VIKTOR: Vabandust, aga ma ei sekku külaliste eraellu.

Kolonel vannub ropult.

TARMO: Kuulge nüüd... *Viktorile*. Kuhu nad peale infoletti läksid?

VIKTOR *osutab uuesti välisukse poole*: No siis läksid juba majast välja. Rohkem ma neid ei näinud.

TARMO: Mis kell see oli?

VIKTOR *kehatab õlgu*: Pool kolm? Kolmveerand kolm? Hetk peale härra koloneli lahkumist.

TARMO: Selge. Andke siia allkiri. *Laseb Viktoril Aleksandri plokknooti midagi kirjutada. Seejärel Gerlile*. Ja teie siia. *Aleksandr lappab paar lehte tagasi, laseb Gerlil midagi plokknooti kirjutada. Seejärel kolonelile*. Ja teie oma palun siia. *Aleksandr lappab veel ühe lehe tagasi, laseb kolonelil samuti allkirja anda*. Nii. Edasi tegeleme sellega nüüd meie.

KOLONEL *kindlalt*: Mina tulen kaasa.

TARMO: Kuhu?

KOLONEL: Mul on mõned ideed selle kohta, kust neid otsida. Ma toon oma asjad.

TARMO: Hea küll, me ootame autos. *Lahkuvad, kolonel tormab trepist üles*.

VIKTOR *Gerlile*: Kuradi seltskond küll.

GERLI: Sihukest asja polegi olnud.

VIKTOR: Lõpeta ära, muidugi mitte. Haige seltskond sellel aastal. Kuule, hea küll, ma lendan nüüd tagasi. Näeme õhtul.

GERLI: Okei, tšau!

Viktor lahkub, Gerli jääb baari igavlema. Mõni hetk hiljem tuleb ülevalt alla pintsaku selga pannud kolonel, kes tuiskab välisuksest välja, heites Gerlile vaid viimase tigeda pilgu. Pilt vahetub.

6. pilt

Hommik baaris. Teenindab Viktor. Baaris istuvad Piilonenid. Ari joob kohvi ja loeb lehte. Daisy joob kohvi ja vestleb Viktoriga, kes ei viitsi eriti suhelda.

DAISY: Ja kohe politsei?

VIKTOR: Nojah.

DAISY: Siis on halb. Siin on viimastel päevadel liiga palju olnud tüli ja pingeid.

ARI *silmad endiselt lehel*: Palju probleeme.

DAISY: Jaa, pahad tunded. Inimesed ei oska puhata.

VIKTOR: Umbes nii.

DAISY: Mina ei tea, igal aastal on olnud siin rahulik. Meie oleme siin käinud juba... *Ari poole neli aastat? Ari noogutab*. Neli aastat ja kunagi pole olnud probleeme. Teil on hästi tore koht siin. Ilus koht.

VIKTOR: Mhmm.

DAISY: Jaa. *Pikem paus*. Ei tea, millal nemad tagasi tulevad?

VIKTOR: Kes?

DAISY: No koloneli tütar ja see noormees.

VIKTOR: Pannakse raudu nagunii.

DAISY: Raudu?

VIKTOR: Kinni, noh.

DAISY: Miks siis kinni?!

VIKTOR kehitab õlgu: Mina ei tea. Ju siis ei tohi niimoodi salaja minema joosta.

DAISY: Ahsoo... Siis küll.

Trepist tulevad alla Olli, Kata ja Kaidi – kolmekesi. Olli ja Kaidi kõrvuti, Kata nende taga. Kõigil on kohvrid-kompsud kaasas.

DAISY: Oi, teie ka minemas? *Ari langetab selle peale lehe ja pöörab ennast ka tulijate poole.*

KATA *veidra rahulikkuse ja väarikusega*: Jah, meie kõik minemas. *Olli poole*. Helistad siis kunagi?

OLLI: Mhh?

KATA: Asjade osas?

OLLI *pisut kohmetult*: Ahah, jah, muidugi. Khmm. Näeme.

KATA: Näeme. *Kaidile*. Head päeva.

Kaidi ei vasta. Kata kõnnib välisuksest välja.

DAISY *Kaidile*: Vabandust, et niimoodi küsin, aga kui teie lähete, siis kas see noormees, kes üks päev ära viidi, kas tema jääb siia?

KAIDI *jäiselt*: Jaani asjad on toas. Minu poolest võib ta siia jääda. Nagunii tema maksis toa eest.

DAISY: Ahsoo.

Trepist tuleb alla morn Kevu, kes suundub välisukse poole, kuid märkab enne, et Kaidil on kõik asjad kaasas.

KEVU: Kus sina nüüd lähed?!

KAIDI *trotslikult*: Ära.

KEVU: Kuhu?

KAIDI: Kuhu iganes. Ära.

KEVU: Ja mis Jansa sellest arvab?

KAIDI: Tead, mul on pohhui sellest, mida Jaan arvab.

KEVU: Mina lähen parajasti politseisse, vaatan, mis ma teha saan. Äkki saan ta varem välja. Mis ma talle ütlen? Sinu kohta?

KAIDI: Ütle, et ta võib mõne suvalise litsi oma tuppa võtta. Nagunii ta tassis neid varem koju. Nüüd saab nendega rahus tegeleda.

KEVU: Oi, Kätstu, nii see asi ei jää.

KAIDI *külmalt*: Ära sina selle pärast muretse.

Kevu läheb välisukse kaudu välja.

OLLI *Kaidile*: Oleks nüüd ka aeg minna. *Kaidi noogutab.*

KAIDI *soomlastele*: Noh, oli tore. *Ollile*. Lähme.

Olli ja Kaidi lahkuvad samuti välisukse kaudu. Paus.

ARI: Nonii. Jälle tühi.

DAISY *kohmetult naerdes, Viktorile*: Jaa, tühi.

VIKTOR: Tundub nii.

ARI *Viktorile*: Ainult meie jäämegi.

VIKTOR *tülpinult*: Küllap vist.

DAISY: Ehk ongi parem, saame rahulikult puhata ja juttu vesta.

VIKTOR *masinlikult*: Tundub nii.

ARI: Jaa, nii need päevad lähevad.

VIKTOR: Mhmh.

Vaikus.

ARI sügab kukalt: Ma võtaks veel ühe... kohvi.

Viktor teeb vaikides kohvi.

ARI: Ehk proualegi üks?

DAISY: Ei, tänan, mulle pole hetkel vaja.

ARI: No siis ainult üks, heh-heh.

Viktor toob vaikides kohvi.

ARI: Jaa... Tänan.

Viktor naaseb leti taha, hakkab lehte lugema.

ARI: Jaa... Peaks varsti randa minema?

DAISY: Ilm on tõesti ilus.

ARI: Oi, soe ja ilus.

DAISY: Tulete ehk teiegi, Viktor?

VIKTOR *loeb ajalehte*: Ei, tänan.

ARI: Soo... Eks me siis lähme kahekesi.

VIKTOR: Palun, palun.

Välisuksest tuleb sisse kivistunud näoga kolonel, kes lükkab enda ees nutetud silmadega Liinat. Neil on Liina asjad kaasas – tüdruk kannab oma seljakotti, kolonel tema kilekotti.

ARI: Tohoh?! Tulite tagasi!

KOLONEL: Leiti üles. Rannast. Oleks nad taibanud keppimise asemel mõne rongi peale hüpata, poleks neid nii kiiresti leidnud. *Liina nutab vaikselt.* Meie läheme nüüd üles.

DAISY: Tulete meiega pärast randa?

KOLONEL: Mina ehk tulengi. Tüdruk jääb tuppa. *Liina ei reageeri.* Nii, lähme üles.

Kolonel ja alistunud Liina hakkavad trepist üles minema.

ARI: Mis sellest tumedast noormehest sai?

KOLONEL *peatub trepil*: Midagi. Läks oma teed. *Liina poole, peaaegu et isalikult ja kaastundega.* Nii palju, kui mina aru sain, oli asi ainult kepis. Sõidab rahulikult tagasi Iisraeli peale seda, kui sai soovitud kraami kätte. *Liina ei reageeri.*

ARI: Või nii... Siis on kahju.

KOLONEL: Teate, eriti ei ole. *Läheb üles koos Liinaga.*

Viktor jääb lehte lugema, Ari kohvi jooma, proua Daisy lihtsalt laua taha nihelema. Aeg-ajalt mõni kõhatab, Viktor pöörab lehte, Ari pillab Daisyle vaikselt mõne soomekeelse lause, ringutab. Daisy uurib küüsi, vaatab ennast ridiküüsi olevast peeglikesest jne.

Valgus kustub. Eesriie.

Lõpp.

2007.